

ШЕЧЕЖЕ БОЛЕЗНЬ, ПЕЧАЛЬ И ВОЗДУХАНИЕ. БЛАГОЕ СОГРЕШЕНИЕ,
СОДЕЯНОЕ ИМН СЛОВОМЪ, ИЛИ ДЕЛОМЪ, ИЛИ ПОМЫШЛЕНИЕМЪ,
ЯКО БЛАГИЙ ЧЕЛОВЕКОЛЮБИЦА БОГЪ, ПРОСТИ. ЯКО ИЖЕСТЬ
ЧЕЛОВЕКЪ, ИЖЕ ЖИВЪ БЪДЕТЪ, И НЕ СОГРЕШИТЪ: ЧЫ БО СЪДИИ
ТОКМЪ БЕЗЪ ГРЕХА, ПРАВДА ТВОА ПРАВДА ВО ВЪКН, И СЛОВО ТВОЕ
ИСТИНА.

Возгласъ:

ЯКО ЧЫ СЕИ ВОСКРЕСЕНИЕ И ЖИВОТЪ И ПОКОЙ ОУРОПИИХЪ РАБЪ
ТВОИХЪ (ИМА РЕКЪ), ХРИСТЕ БОЖЕ НАШЪ, И ЧЕЧЕ СЛАВЪ ВОЗЫМАЕМЪ,
СО БЕЗНАЧАЛЬНЫМЪ ТВОИМЪ ОУТЦЕМЪ, И ПРЕСВЯТЫМЪ И БЛАГИМЪ
И ЖИВОТВОРАЩИМЪ ТВОИМЪ ДУХОМЪ, НЫНѢ И ПРИСНО, И ВО
ВЪКН ВЪКОВО.

Ликъ: ѿмѣнь.

Таже дѣйконъ: Помолителю, ѡглашеннѣи, Гдѣви.

Ликъ: Гдѣ, помѣлѣи.

Вѣрнѣи, ѡ ѡглашенныхъ помолителю, да Гдѣ помѣлѣтѣ ихъ.

Ликъ: Гдѣ, помѣлѣи.

Ѡглашѣтѣ ихъ слобомъ истинны.

Ликъ: Гдѣ, помѣлѣи.

Ѡкрѣпѣтѣ имъ сѡвѣгелѣе правды.

Ликъ: Гдѣ, помѣлѣи.

Соединѣтѣ ихъ свѣтѣи своѣи сокорнѣи и апостольстѣи цѣркви.

Ликъ: Гдѣ, помѣлѣи.

Спаѣи, помѣлѣи, застѣпѣи и сохрани ихъ, Боже, чѡвоѣю благодѣтѣю.

Ликъ: Гдѣ, помѣлѣи.

Ѡглашеннѣи, главѣи вѣша Гдѣви приклонѣтѣ.

Гдѣ Боже нашъ...

Nato odejdou k ikoně Kristově a říkají:

Přečistému obrazu tvému klaníme se, Blahý, prosíce za odpuštění hříchů svých, Kriste Bože; neboť tys ráčil dobrovolně tělem vstoupiti na kříž, abys vysvobodil z otroctví nepřítele ty, jež jsi byl stvořil. Proto vděčně voláme k tobě: Radostí naplnil jsi vše, Spasiteli náš, přišel spasit svět.

I žehnajíce se, políbí ikonu Krista. — Potom odcházejí k ikoně Bohorodice, říkajíce:

Jsouc milosrdenství pramen, rač slitovati se nad námi, Bohorodice! Shlédni na lid hříšný, zjev jako vždy moc svou. Neboť v tebe doufajíce, k tobě, jako kdysi Gabriel, beztělesných vrchní vojevůdce, voláme: Raduj se!

I žehnajíce se, líbají ikonu Bohorodice. — Poté se postaví uprostřed, skloní oba hlavu a kněz říká tuto modlitbu:

Hospodine, vztáhni ruku svou s výsosti svatého sídla svého a posilni mne k nastávající službě tvé, abych, stana před strašným trůnem tvým, nekravou obět neodsouzeně vykonal. Neboť tvá jest moc i sláva, na věky věkův. Amen.

Nato se oba pokloní též lidu a odcházejí do oltáře, řkouce:

Vejdu do domu tvého a klaněti se budu svatému chrámu tvému v bázni tvé. Hospodine, veď mne ve spravedlnosti své; pro nepřátele mé spravuj před sebou cestou mou; neboť není v ústech jejich pravdy, srdce jejich je daremné, hrobem otevřeným je hrdlo jejich, jazykem svým klamou. Sudiž je, Bože, nechať padnou od úmyslů svých, pro množství nešlechetností jejich zavrhni je, neboť odporní jsou tobě, Hospodine. I ať rozveselí se všichni, kdož doufají v tebe, na věky ať se radují, a ty přebývatí budeš v nich; i ať honosí se tebou všichni, kdož milují jméno tvé. Neboť ty žehnáš spravedlivému, Hospodine, a štítem zalíbení korunoval jsi nás.

Vstoupivše do svatyně, učiní, žehnajíce se, dvě poklony před svatým prestolem a políbí svaté evangelium i svatý prestol. Opět se žehnají a učiní třetí poklonu. Potom vezmou do svých rukou každý svůj stichar a konají, žehnajíce se, tři poklony k východu, řkouce pro sebe:

Bože, očistiž mne...

Бже, ѡчїнѣти мѧ грѣшнаго ѡ помїнѡщї мѧ.

Тѧже прїхѡдѣтъ кѧ свѣщенникѡ діаконѡ, держѧ въ десноѡ рѡцѣ стїхарь со ѡраремѡ, ѡ подклонїиѡ ѡмѡ главѡ, глаголетѡ:

Блгословїи, владыко, стїхарь со ѡраремѡ.

Сщїенникѡ глаголетѡ:

Блгословенїѡ Бгѡ нашѡ, всегда, нынѣ ѡ прїснѡ, ѡ во вѣки вѣкѡвѡвѡ.

Тѧже ѡхѡдѣтъ кѧ свѣтї діаконѡ, во ѡднѡ странѡ свѣтїланца, ѡ ѡблчїтѣ въ стїхарь, молаѣ сїце:

Возрадѡдетѡ дѡша моѡ ѡ Гдѣ, ѡблчїе ко мѧ въ рїзѡ спасенїѡ, ѡ ѡдѣждѡ вєєлїѡ ѡдѣѡ мѧ: ѡко же нїиѡ возложї мѡ вѣнѣцѡ, ѡ ѡко не вѣстѡ ѡукрашї мѡ крестѡю.

ѡ ѡрарь ѡко цѣловѡвѡ, налагѣтъ на лѣвое рѡмо.

Нарѡдѡвнїцы же налагаѡ на рѡки, на десноѡ ѡко, глаголетѡ:

Деснїца твоѡ, Гдї, прослѡвїѡ въ крѣпостї: деснѡ твоѡ рѡка, Гдї, сокрѡшї врагї, ѡ мнѡжестѡмѡ слѡвѡ твоѡ стѣлѡ ѡднѡ стѡртѡты.

На лѣво же, глаголетѡ: Рѡцѣ твоѡ сотворїстѣ мѧ ѡ создѡстѣ мѧ. Вразѡмї мѧ, ѡ нащѡвѡ запѡвѣдемѡ твоїмѡ.

Тѧже ѡшеѡ въ предѡжнїе, ѡгоговлѣтъ сщїеннѡ. Сщїеннѡ ѡко діаконѡ по стѡвлѣтъ ѡ шѡю странѡ, потїрь же, ѡже ѡстѡ стѡю чашѡ, ѡ десноѡ, ѡ прѡчѡѡ сѡ нїмї.

Сщїенникѡ же сїце ѡблчїтѣ: прїемѡ стїхарь въ лѣво рѡкѡ, ѡ подклонїѡ трижды кѡ востѡкѡ, ѡкоже речѣѡ, назнаменѣтъ глагола:

Блгословенїѡ Бгѡ нашѡ, всегда, нынѣ ѡ прїснѡ, ѡ во вѣки вѣкѡвѡвѡ, ѡмїнѡ.

Тѧже ѡблчїтѣ, глагола:

Возрадѡдетѡ дѡша моѡ ѡ Гдѣ: [до концѡ.]

Тѧже прїемѡ сщїеннѡ, ѡ назнаменѡвѡ, ѡблчїтѣ ѡ, глагола:

Блгословенїѡ Бгѡ, ѡзнамѡвѡ блгодѡтъ коѡ на свѣщенникї коѡ: ѡко мѡро на главѣ, ѡходѡще на вѡдѡ, вѡдѡ ѡрѡнїю, ѡходѡще на ѡмѣты ѡдѣждѡ ѡгѡ.

Блгословенїѡ Бгѡ, прѡпоѡсѡмї...

Kněz: **N**eboť milostivý a lidumilný Bůh jsi ty, a tobě chválu vzdáváme, Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův.

Věřící: Amen.

Koná-li se služba za zesnulé, pak diákon či kněz pronáší ektenii tuto:

Smiluj se nad námi, Bože, podle velikého milosrdenství svého, prosíme tebe, vyslyš nás a smiluj se.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Ještě modleme se za pokoj duší zesnulých služebníků Božích (jména), i aby jim prominut byl všeliký hřích úmyslný i neúmyslný.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Aby Hospodin Bůh umístil duše jejich tam, kde spravedliví odpočívají.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

O milost Boží, království nebeské a odpuštění hříchů jejich u Krista, nesmrtelného Krále a Boha našeho prosme.

Věřící: Dejž, ó Pane.

Diákon: K Hospodinu modleme se. *(A odstoupí před ikonu Spasitele.)*

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Kněz říká modlitbu za zesnulé:

Bože duchů i všelikého těla, jenž jsi smrt přemohl, ďábla zmařil a světu svému život daroval: Ty sám, Pane, upokoj duše zesnulých služebníků svých (jména) v místě světla, v místě hojnosti, v místě pokoje, kdež pominula bolest, zármutek a lkaní. Všeliký hřích, jehož se zesnulí dopustili ať slovem, ať skutkem aneb pomyšlením, odpusť jim, jako dobrotivý a lidumilný Bůh. Neboť není člověka, jenž by živ byl a ne-hřešil, ty jediný jsi bez hřichu, spravedlnost tvá jest spravedlnost na věky a slovo tvé jest pravda.

Neboť ty jsi vzkříšení...

Возглаше́нїе:

Гꙗко мѣлоути въ нѣ челоуѣколюбецъ боꙗхъ сѣи, и тебѣ славу возылаемъ, оутицѣ, и бѣнѣ, и свѣтоу дꙗхꙋ, нынѣ и прѣсно, и во вѣки вѣкꙋвъ.

Лѣкѣ: ѿмѣнь.

ѿце ли вѣдѣтъ ѿ оꙗкошнѣхъ приношенїе, дїакоу или сїѣнникъ глаголетъ
сїкѣнїю сїю:

Помѣлѣи наеъ, бже, по величїи мѣлоути твоѣи, молимъ ти еъ, оꙗкошнѣ и помѣлѣи.

Лѣкѣ: Гдѣ, помѣлѣи. (Трїжды.)

Вще молимъ ѿ оꙗкошенїи дꙗшнѣ оꙗкошнѣхъ рабꙋвъ боꙗнѣхъ (ѿма рекъ), и ѿ бже прѣтїи ти еъ нѣмъ вѣакомꙋ прѣгрѣшенїю, вольномꙋ же и некѣломꙋ.

Лѣкѣ: Гдѣ, помѣлѣи. (Трїжды.)

Гꙗко да гдѣ боꙗхъ оꙗчинїтъ дꙗшнѣ нѣхъ, и дѣже прѣведнїи оꙗпокоѣтъ еъ.

Лѣкѣ: Гдѣ, помѣлѣи. (Трїжды.)

Мѣлоути боꙗнѣ, царѣтѣ некѣнаго, и ѿстаелїнѣ грѣхꙋвъ нѣхъ, оꙗ хрїста безмѣртнаго царѣ и боꙗ нашего прѣснѣ.

Лѣкѣ: Подѣи, Гдѣ.

Дїакоу: Гдѣ помѣлѣи.

Лѣкѣ: Гдѣ, помѣлѣи.

Сїѣнникъ:

Бже дꙗхꙋвъ и вѣакиа плѣти, смѣртѣ попрѣвнѣи, и дїабола оꙗпразднївнѣи, и живѣтъ мїрꙋ твоѣмꙋ дарѣвакѣи: еамъ, Гдѣ, покѣи дꙗшнѣ оꙗкошнѣхъ рабꙋвъ твоїхъ (ѿма рекъ), въ мѣртѣ свѣтлѣ, въ мѣртѣ злѣнѣ, въ мѣртѣ покѣннѣ, ѿнѣдꙗже

ѿвѣже колѣзнѣ, печаль...

Боже, очисти мѣ хрїстнѣго а смилуе се нае мнѣ. (Трїкрат)

Nato přistoupí diákon ke knězi, drží v pravé ruce stichar s orarem a skloniv hlavu, dí:

Požehnej, vладыко, stichar s orarem!

Kněz žehnaje: Požehnaný jest Bůh náš, vždycky, nyní i přístě, až na věky věkův.

Diákon: Amen.

Pak odejde diákon zpět na své místo a oblékaje se do sticharu, modlí se takto:

Radovati se bude duše má v Bohu, neboť oblékl mne v roucho spasení a pláštěm radosti přioděl mne; jako ženicha ověnil mne korunou a jako nevěstu okrášlil mne ozdobami.

Potom diákon políbí orar a položí jej na své levé rameno.

Když navléká jeden z nárukávníků na svou pravou ruku, říká:

Pravice tvá, Hospodine, proslavila se v síle; pravice tvá, Hospodine, porazila nepřátele a velikou slávou svou potřel jsi ty, kteří povstali proti tobě.

Když dává druhý nárukávník na levou ruku, dí:

Ruce tvé stvořily a učinily mne; dejž mi ten rozum, abych se naučil přikázáním tvým.

Potom odejde na místo přípravné (k žertveníku) a chystá zde posvátné předměty: diskos, kalich, kopí, pokrovce, hvězdici atd. Svatý diskos postaví na levou, kalich pak na pravou stranu.

Kněz se obléká takto: vezme stichar do levé ruky, požehná se a pokloní třikrát k východu, a pak žehná stichar, řka:

Požehnaný jest Bůh náš, vždycky, nyní i přístě, až na věky věkův. Amen.

Potom políbiv stichar, obléká jej se slovy:

Radovati se bude duše má v Bohu, neboť oblékl mne v roucho spase- ní a pláštěm radosti přioděl mne; jako ženicha ověnil mne korunou a jako nevěstu okrášlil mne ozdobami.

Poté přijme epitrachil, požehná jej, políbí a klade na svou šiji, řka:

Požehnaný jest Bůh náš...

ТѢЖЕ ПРІЕМЪ ПОДЪХЪ И ѠПОМОЩАЕА, ГЛАГОЛѢТЪ:

Благословѣнъ бѣхъ, преподѣлаи мѧ еялоу, и положи непороченъ пѣтъ мой, совершаи нозѣ мои ѣкво ѣленн, и на высокихъ поставлаи мѧ.

Нарѣкаици же, ѣкво кѣше речеа. ТѢЖЕ ПРІЕМЪ НАВѢРЕННИКЪ, ѡце ѣче протоеугѣахъ велика церкве, или инахъ кто, имѣаи дотоннегко нѣкое, и благословихъ и, и цѣловахъ, глаголетъ:

Преподѣши мѣхъ твои по бедрѣ твои еяльне, красотоу твою, и доброту твою, и налицы, и оупѣкаи и царствѣи, истинны радн и кротости и правды, и наставитъ тѧ дѣннѣ десница твоа, вегда, нынѣ и прѣнѣ, и во вѣки вѣкѣвѣхъ, аминь.

ТѢЖЕ ПРІЕМЪ ФЕЛѢНЪ И БЛАГОСЛОВИХЪ, ЦѢЛѢТЪ ГЛА ЕЦЕ:

Щѣенницы твои, Гдн, ѡблекѣтѣа въ правдѣ, и преподобни твои радостю возрадѣютѣа, вегда, нынѣ и прѣнѣ, и во вѣки вѣкѣвѣхъ, аминь.

ТѢЖЕ ѠШЕДѢШЕ ВЪ ПРЕДЛОЖЕНІЕ, ОУМЫКАЮТЪ РЪКИ, ГЛАГОЛЮЩЕ:

Оумыио въ неповинныхъ рѣцѣ мои, и ѡбыдѣ жертвенныхъ твои, Гдн, ѣже оубышатн ми глаа хвалы твоа, и повѣдатн вѣа чѣдеа твоа. Гдн, возлюбихъ блгоуѣпѣ домѣ твоегѣ, и мѣгто еленѣа главы твоа: да не погубиши ехъ нечестивыми дѣшѣ мои, и ехъ мѣжн кровей животѣа моегѣ, иже въ рѣкахъ беззаконѣа, десница ихъ исполниа мзды. Ѣз же неслобѣемъ моимъ ходихъ, и зѣаи мѧ, Гдн, и помѣаи мѧ: нога моа стѣа на правотѣ, въ церквахъ благословаю тѧ, Гдн.

И ТАКѠ ѠХОДАТЪ ВЪ ПРЕДЛОЖЕНІЕ.

ТѢЖЕ ПОКЛОНЕНІА ЧРѢ ПРѢДЪ ПРЕДЛОЖЕНІЕМЪ СОТВОРШЕ, ГЛАГОЛЮТЪ КІИЖДО:

Бже, ѡчисти мѧ грѣшнаго, и помѣаи мѧ.

И: Ииспѣахъ ны ѣси Ѡ клѣтвы законныхъ чтнѣ твою кроткѣю, на крѣтѣ пригвоздѣа и копѣемъ пробѣа, безмертѣ источилъ ѣси человекѣвѣмъ: спѣе нашъ, слава тебе.

Благословѣнъ бѣхъ нашихъ...

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Smiluj se nad námi, Bože, podle velikého milosrdenství svého, prosíme tebe, vyslyš nás a smiluj se!

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Mezitím čte kněz tiše modlitbu vroucí ektenie:

Hospodine, Bože náš, snažnou tuto prosbu přijmi od služebníků svých a smiluj se nad námi podle množství milosrdenství svého, sešli slitování svá na nás i na všechny lid svůj, očekávající od tebe hojné milosti.

(Poté rozprostírá oba boční díly a spodní díl antiminsu.)

Ještě modlíme se za vladyku našeho metropolitu (jméno) [i za vladyku našeho (archi-) episkopa (jméno)] a všechny naše bratry v Kristu.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Ještě modlíme se za bratry naše, kněžstvo, mnišské duchovenstvo a všechno bratrstvo naše v Kristu.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Ještě modlíme se za vlast naši a její představitele ve správě státní i ve vojsku, abychom životy své tiše a pokojně strávili ve všeliké zbožnosti a čistotě.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Ještě modlíme se za blažené a věčné paměti hodné jejich svatosti pravoslavné patriarchy, za zakladatele svatého chrámu tohoto [či svatého monastýru tohoto] i za všechny pravoslavné dříve zesnulé otce i bratry, zde a všude jinde odpočívající.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Ještě modlíme se za ty, kteří přinášejí dary a kteří dobrodiní činí ve svatém a veledůstojném chrámě tomto, za přísluhující, zpívající a přítomný lid, očekávající od tebe velikých a hojných milostí.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Neboť milostivý...

Помі́лѣй насѣ, Божє, по величїѣй мїлостї твоєй, мóлимъ ти сѧ, оубо́лыши ѿ помі́лѣй.

Лїкъ: Гдн, помі́лѣй. (Трїжды.)

Молїтва прилѣжнаго моленїа:

Гдн Божє насѣ, прилѣжное єѣ моленїе прїимѣ ѿ твоїхъ рабѣ, ѿ помі́лѣй насѣ по многостѣмъ мїлостї твоєа, ѿ щедрóты твоѧ низпослѣ на ны, ѿ на всѧ люди твоѧ, чїюциа ѿ тебе́ богáтыа мїлостї.

Ѹще́ мóлимсѧ ѿ господїне нашемъ Блаженнѣйшемъ митрополїтѣ (їма рекъ) [ѿ господїне нашемъ (высоко_) Превеселїеннѣйшемъ (їли: архїєпископѣ, їли: єпископѣ) (їма рекъ)], ѿ всѣхъ ко Хрїстѣ братїи нашей.

Лїкъ: Гдн, помі́лѣй. (Трїжды.)

Ѹще́ мóлимсѧ ѿ братїахъ нашихъ, свѣщеннїцѣхъ, свѣщенномонарѣхъ, ѿ всѣхъ ко Хрїстѣ братїетѣхъ нашемъ.

Лїкъ: Гдн, помі́лѣй. (Трїжды.)

Ѹще́ мóлимсѧ ѿ странѣ нашей, правнїтелехъ и коннстѣбъ сѧ, да тїхоє ѿ безмóлвное житїе поживѣмъ во всѧкомъ благочестїи ѿ чистотѣ.

Лїкъ: Гдн, помі́лѣй. (Трїжды.)

Ѹще́ мóлимсѧ ѿ блаженныхъ ѿ прїснопáмáтнїхъ, свѣтѣйшихъ патрїарѣхъ правослáвнїхъ, ѿ создáтелехъ свѣтáго хрáма сего́ [їли: стѣа ѿвнїтели сѧ], ѿ всѣхъ преждепочнѣвшихъ стѣцѣхъ ѿ братїахъ, здѣ лежáцихъ ѿ покреáдъ, правослáвнїхъ.

Лїкъ: Гдн, помі́лѣй. (Трїжды.)

Ѹще́ мóлимсѧ ѿ плодоносѣцихъ ѿ добродѣбцихъ ко стѣмъ ѿ всечестнѣмъ хрáмѣ сѣмъ, трѣждáюцихъ, поюцихъ ѿ предстáвцихъ лóдехъ, ѿжндáюцихъ ѿ тебе́ великїа ѿ богáтыа мїлостї.

Лїкъ: Гдн, помі́лѣй. (Трїжды.)

їко мїлостнїхъ ѿ человекóкоубїецъ...

Požehnaný jest Bůh náš, jenž vylévá blahodatř svou na kněze své jako myro na hlavu, kanoucí až na bradu, bradu Áronovu, stékající až na lem jeho roucha.

Pak vezme pás, požehná jej, políbí a opásaje se jím, praví:

Požehnaný jest Bůh náš, jenž přepasuje mne silou a činí neposkvřenou cestu mou; činí nohy mé jako laní a na výsostech postavuje mne.

Když navléká jeden z nárukávníků na svou pravou ruku, říká:

Pravice tvá, Hospodine, proslavila se v síle; pravice tvá, Hospodine, porazila nepřátele a velikou slávou svou potřel jsi ty, kteří povstali proti tobě.

Když dává druhý nárukávník na levou ruku, dí:

Ruce tvé stvořily a učinily mne; dejž mi ten rozum, abych se naučil přikázáním tvým.

Má-li kněz povolen nábederník, vezme jej, požehná, políbí, klade na sebe, řka:

Přepásej se mečem při bedrech svých, reku udatný, přepásej se krásou a dobrotou svou, do boje vyjeď, a uspěješ. Kraluj pro pravdu, mírnost a spravedlnost. Pravice tvá k podivuhodným *skutkům* tě dove-de; vždycky, nyní i přístě, až na věky věkův. Amen.

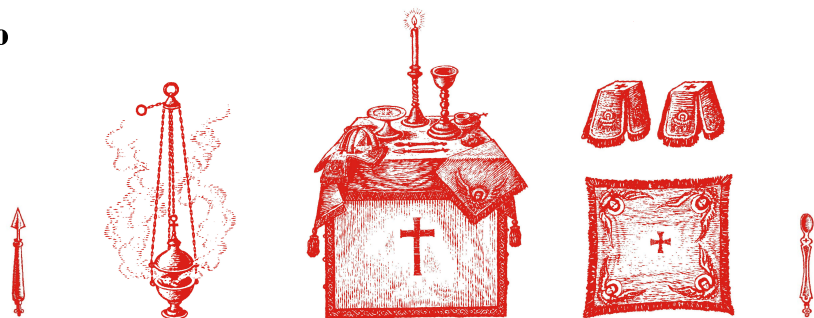
Potom vezme felon, požehná jej, políbí a odívá se jím s těmito slovy:

Kněží tvoji, Hospodine, oblekou se ve spravedlnost a svatí tvoji radovati se budou radostí velikou; vždycky, nyní i přístě, až na věky věkův. Amen.

Poté kněz i diákon odejdou k umyvadlu a umývají si ruce, řkouce:

Umyji v nevinnosti ruce své a obejdu obětní oltář tvůj, Hospodine, abych uslyšel hlas chvály tvé a vypravoval všechny divy tvé. Hospodine, já si zamiloval krásu domu tvého a místo přebývání slávy tvé. Nezahubíš s bezbožnými duši mou a s vražedníky život můj; v jejichžto rukou nepravosti jsou a pravice jejich úplatků plná. Já pak v dobrosrdenství svém chodím, vysvobodiž mne, Hospodine, a smiluj

se nade mnou. Noha má...

Та́же глаго́летъ діа́конъ: Бл҃гословѣ̀, влады́ко.

И́ начиня́етъ оцѣ́нникъ:

Бл҃гословѣ́нъ Б҃ъ нашъ, всегдѣ̀, ны́нѣ̀ и́ прѣ́сно, и́ во вѣ́ки вѣ́ковъ.

Діа́конъ: ѿмѣ́нь.

Та́же пріѣ́млетъ оцѣ́нникъ лѣ́вою о́убо рѣ́кою прое́форъ, десно́ю же стѣ́е копіѣ̀, и́ зна́менъаѣ̀ еѡ̀ нѣ́мъ трѣ́жды верху́ печатѣ̀ прое́форъ, глаго́летъ:

Въ̀ воспо́минаніѣ̀ Гд҃а, и́ Б҃га, и́ Сп҃са на́шего́ І́иса Хр҃та. [Трѣ́жды.]

И́ ѡ́бѣ̀ кодрѣ́аетъ копіѣ̀ въ̀ десно́ю ст҃ранѣ̀ печатѣ̀, и́ глаго́летъ рѣ́жа:

І́акѡ̀ о́вчѣ̀ на́ зако́леніѣ̀ веде́са.

Въ̀ лѣ́вѣ̀ю же: **И́** і́акѡ̀ ѡ́гнецъ̀ непоро́ченъ̀ прѣ́мно ст҃ригѣ́щаго́ ѣ́го̀ ве́згла́сенъ̀, та́кѡ̀ не ѡ́кверза́етъ о́убо́ ево́ицъ̀.

Въ̀ го́рнюю же ст҃ранѣ̀ печатѣ̀:

Во̀ смире́нїи ѣ́го̀ е́дѣ̀ ѣ́го̀ взѣ́тса.

Въ̀ до́льнюю же ст҃ранѣ̀:

Ро́дъ же ѣ́го̀ ктѣ̀ исповѣ́сть;

Діа́конъ же, взира́а благоговѣ́ннѡ̀ на еи́цевѣ̀ та́ннество, глаго́летъ на ѣ́дино́мъ ко́емждо рѣ́занїи: Гд҃ъ̀ помѡ́ннса, держа́а и́ о́рарь въ̀ рѣ́цѣ̀.

По́ еи́хъ глаго́летъ: Возмѣ̀, влады́ко.

Оцѣ́нникъ же, вложѣ́въ стѣ́е копіѣ̀ ѡ̀ ко́евенныѣ̀ десно́ѣ̀ ст҃ранѣ̀ прое́форъ, взима́етъ стѣ́иѣ̀ хлѣ́бъ, глаго́ла еи́це:

І́акѡ̀ взѣ́млетса ѡ̀ зе́млѣ̀ живѡ́тъ ѣ́го̀.

Жре́тса ѡ́гнецъ̀ Бж҃їи...

Kněz, žehnaje mu, dí: Bůh na přímluvy svatého slavného, všechvalného apoštola a evangelisty (jméno) dejž tobě hlas zvěstovati mocí velikou, aby se naplnilo evangelium nejmilejšího Syna jeho, Pána našeho Ježíše Krista.

A podává mu svaté evangelium.

Diákon: Amen. A pokloniv se svatému evangeliu, vezme je a vychází svatými dveřmi; spolu s ním jde od severních dveří na místo čtení světloňoš. Diákon se postaví na ambon nebo na místě určeném (na ambonu před svatými dveřmi se čte evangelium čelem k lidu; čte-li se uprostřed chrámu, pak čelem k oltáři).

Kněz (2. diákon) stojí před svatým prestolem, hledí k západu (k lidu) a zvolá:

Velemoudrost! Povznesme se a poslyšme svaté evangelium!

Kněz žehná lid: **P**okoj všem.

Věřící: I duchu tvému.

Diákon: **O**d ... svaté evangelní čtení.

Věřící: Sláva tobě, Pane, sláva tobě.

Kněz (2. diákon): **P**ozor mějme! (A předčítá se z evangelia.)

Po ukončení evangelijního čtení dí kněz, žehnaje diákona:
Pokoj tobě, zvěstujícímu.

Věřící: Sláva tobě, Pane, sláva tobě.

Diákon přichází svatými dveřmi do oltáře a odevzdá svaté evangelium knězi, který je políbí a postaví na svatý prestol za antimins.

Následuje promluva kněze k věřícím (kázání též může být až ke konci svaté liturgie po zaambonové modlitbě). Káže se na ambonu.

Poté je možno zavřít svaté dveře. Diákon vyjde severními dveřmi (není-li kázání hned po evangeliu, podává evangeliář knězi ve svatých dveřích a sám zůstává před nimi na soleji), stane na obvyklém místě před svatými dveřmi, pokloniv se a přežehnáv, dí, drže orar třemi prsty pravé ruky:

Ektenie vroucí

Rceme všichni z celé duše a z celé mysli své rceme!

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Hospodine, Vševládce, Bože otců našich, prosíme tebe, vyslyš nás a smiluj se!

Smiluj se nad námi, Bože...

И подаѣтъ ѿ ѿѣсѣ ѿ ѿѣсѣ.

Діаконы же реку: ѿмѣнь.

И поклонѣвъ свѣтѣмъ ѿ ѿѣсѣ, возметъ ѿ, и ѿ ѿѣсѣ свѣтѣмъ двѣрьми, предходѣщымъ ѿ лампадамъ, прихѣдѣтъ и стоѣтъ на ѿѣсѣ, или на ѿѣсѣмъ мѣстѣ.

Иерей же, стоѣ предъ свѣтѣмъ трапѣзою и зрѣ къ западѣ, возглаголетъ:

Премъдростъ, прѣстѣ, ѿ ѿѣсѣмъ свѣтѣмъ ѿ ѿѣсѣ.

Тѣже свѣщенникъ: **Мѣнь** крѣмъ.

Лѣдѣ: И дѣхови твоѣмъ.

Діаконы: **ѿ** (ѿма реку) свѣтѣмъ ѿ ѿѣсѣ чтѣнѣ.

Лѣкъ: Слава тебѣ, Господи, слава тебѣ.

Свѣщенникъ: **Бѣнемъ.**

Иже же сътъ двѣ діакона, то ѿ ѿѣсѣ да глаголетъ:
Премъдростъ, прѣстѣ... Тѣже, и: Бѣнемъ.

Испѣлнѣшѣ ѿ ѿѣсѣ, глаголетъ ѿѣсѣ: Мѣнь ти, благоуѣстѣющѣмъ.

Лѣкъ: Слава тебѣ, Господи, слава тебѣ.

И ѿ ѿѣсѣ діаконъ даже до ѿѣсѣ двѣрей, ѿдаѣтъ ѿѣсѣ ѿѣсѣмъ, и за-
творѣтъ пакнѣ ѿѣсѣ двѣри. Діаконы, стоѣ на ѿѣсѣмъ мѣстѣ,
начинаѣтъ ѿѣсѣ:

Рѣмъ крѣ ѿ крѣ дѣшнѣ, и ѿ крѣ помышлѣнѣа нашего рѣмъ.

Лѣкъ: Гдѣ, помѣлѣ.

Господи крѣдѣрѣжѣтелю, Бѣже ѿѣсѣмъ нашихъ, мѣмъ ти крѣ,
ѿѣсѣшнѣ и помѣлѣ.

Лѣкъ: Гдѣ, помѣлѣ.

Помѣлѣ нашихъ, Бѣже...

se nade mnou. Noha má stojí na cestě pravé, ve shromážděních dobrořečítí budu tobě, Hospodine.

Pak odejdou ke stolu předkladnému a třikrát se před ním pokloní, žehnajíce se, přičemž každý z nich říká:

Bože, očistiž mne hříšného a smiluj se nade mnou. *(Třikrát)*

Poté kněz: Vykoupil jsi nás od kletby Zákona krví svou drahocennou, nechav se na kříž přibítí a kopím probodnouti, nesmrtelnosti pramen lidem jsi otevřel, Spasiteli náš, sláva tobě.

Pak diákon: Požehnej, vladyko!

Kněz začíná:

Blahosloven Bůh náš, vždycky, nyní i přistě, až na věky věkův.

Diákon: Amen.

Nato kněz vezme do levé ruky nejlepší prosforu, do pravé ruky svatě kopí a činí jím třikrát po vrchu pečeti chleba znamení kříže, řka:

Na památku Pána a Boha i Spasitele našeho Ježíše Krista. *(Třikrát)*

A ihned zanoří svatě kopí v pravou stranu pečeti (jakoby z pohledu Beránka) a krájí se slovy:

Nařízne zprava — Jako ovce k zabití veden jest.

Nařízne zleva — A jako beránek neposkvrněný, před tím, kdož jej stříže, ani nehlesl, neotevřev úst svých.

Nařízne shora — V ponížení jeho odňat jest soud jeho.

Nařízne zdola — Rod jeho pak kdo vypoví?

Diákon, hledě zbožně na toto tajemství, dí při každém jednotlivém řezu, drže orar v ruce: K Hospodinu modleme se.

Pak dí: Vyjmi, vladyko!

Kněz nato vbodne svatě kopí zředu do spodní části prosfory (řeže vodorovně nad spodní stranou prosfory) a vyjme Beránka, řka:

Nebož vzat jest ze země život jeho.

A položí jej křížem (který je na pečeti) dolů na svatý diskos.

Obětuje se Beránek...

И положихъ и взнаихъ на стѣлахъ діакорѣ, рекшъ діаконъ: Пожри, владыко.

Жрѣтъ ѿ крѣтковианъ, еице глагола:

Жрѣтъ агнецъ бжїи, вземлаи грѣхъ міра, за мїрскїи живѣтъ и спасенїе.

И ѡбращаетъ дрѣвю странъ горѣ, имѣщю крѣтъ. И глаголетъ діаконъ: Проводи, владыко.

Иерей же провѣдѣа и въ деишю странъ стѣмъ копїемъ, глаголетъ:

Бдїишъ ѿ вѣишъ копїемъ ребра ѿводѣ, и ѡбїе иъиде кровъ и вода: и кидѣвкый свидѣтельствова, и истинно ѿтъ свидѣтельство ѿводѣ.

Діаконъ же канѣетъ во стѣишъ почїирѣ ѿ вїна вкѣпѣ и воды, рекїи прѣжде ко стїенникъ: Блгословїи, владыко, стѣе соединенїе, и вземъ надъ нїми блгословенїе. [Стїенник: Блгословенно соединенїе стѣхъ чѣонъ, вездѣ, нынѣ и прїенъ, и во вѣки вѣкѣвъ.]

II Стїенникъ же прїемъ въ рѣцѣ вторѣ проефорѣ, глаголетъ:

Въ чѣтъ и пѣматъ прѣблгословеннѣмъ влѣщы нашеа бжїи и прїснодѣкы мрїи, ѿже молїтѣвами прїимнї, Гдн, жѣртѣвѣ стїе въ пренѣный тѣої жѣртѣвенникъ.

И вземъ чѣтницъ, полагѣтъ ѿ ѡдеишю стѣгѣ хлѣва, канѣзъ ереды ѿводѣ, глагола:

Предѣтъ црїица ѡдеишю тебѣ, въ рїзы позлащенны ѡдѣана, прѣдкрашенна.

III Таже прїемъ третїю проефорѣ, глаголетъ:

Чѣтнѣгѣмъ слѣвнѣгѣмъ прорѣка, прѣтѣчн и крѣтїтѣла іѡанна.

И вземъ пѣрѣвю чѣтницъ, полагѣтъ ѿ ѡдѣишю странъ стѣгѣ хлѣва, творѣи начало пѣрѣвѣ чїна. Таже глаголетъ:

Стѣишъ слѣвнѣшъ прѣрѣкѣвъ: Мѡвѣа и мрѣона, Ілїи и ѡлїссѣа, дѣда и іессѣа: стѣишъ трїехъ стѣрѣкѣвъ, и данїила прорѣка, и вѣкѣхъ стѣишъ прорѣкѣвъ.

И вземъ (вторѣю) чѣтницъ, полагѣтъ ѿ долѣ пѣрѣвѣмъ блгочїннѣмъ.

Стѣишъ слѣвнѣшъ и вѣкѣвнѣшъ аплѣ...

Žalmista čte epistolu. (Kněz se může posadit na své sedátko v oltáři.)

Mezitím diákon vezme kadidelnici a kadidlo, přichází ke knězi a přijav od něho požehnání, okužuje svatý prestol, celý oltář, svaté dveře, svaté ikony, kněze a lid.

Kněz (po ukončení čtení epistoly): **P**okoj tobě!

Žalmista: I duchu tvému.

Po přečtení apoštola se zpívá „alleluja“ (s příslušnými verši).

Diákon: **V**elemoudrost! (Toto zvolání jen říkají-li se verše na alleluja.)

Věřící: Alleluja, alleluja, alleluja.

Kněz stojí před svatým prestolem a říká tiše modlitbu před čtením evangelia:

Rozsviť v srdcích našich, lidumilný Vládce, nehynoucí světlo božského poznání svého a otevři duchovní oči naše k chápání evangelijních hlásání tvých; vlož v nás též bázeň blahoslavených přikázání tvých, abychom všechny tělesné žádosti přemáhající, duchovní život vedli, myslíce a činíce vše, v čem máš zalíbení. Neboť tys osvícení duší i těl našich, Kriste Bože, a tobě slávu vzdáváme, s bezpočátečným Otcem tvým a nejsvětějším i blahým a oživujícím Duchem tvým, nyní i vždycky, až na věky věkův. Amen.

Diákon, odloživ po okužování kadidelnici na její místo, přijde ke knězi, sklóní hlavu, drže orar třemi prsty pravice, ukazuje jím na svaté evangelium a praví:

Požehnej, vладыко, zvěstovatele svatého apoštola a evangelisty (jméno)!

Velemoudrost! Povznesme se...

ТѢЖЕ ПАКѢ ГЛАГОЛѢТЪ:

Г СѢТѢХЪ СЛАВНЫХЪ И ВЕЕХВАЛЬНЫХЪ АПѢЛ ПЕТРА И ПАВЛА, И ПРОЧИХЪ ВЕѢХЪ СѢТѢХЪ АПОСТОЛОВЪ.

И ЧѢКѢ ПОМѢРѢТЪ ТРЕТІЮ ЧАСТЦЮ ДОМѢ ВТОРЫА, СКОНЧАВАА ПЕРВЫЙ ЧІНЪ.

ТѢЖЕ ГЛАГОЛѢТЪ:

А ИЖЕ КО СѢТѢХЪ ОЦѢХЪ НАШИХЪ СѢНІТЕЛЕЙ, ВАСІЛІА ВЕЛІКАГО, ГРИГОРІА БГОСЛОВА, И ІОАННА ЗЛАТОУСТАГО, АНАСТІА И ВѢРІЛАА, НИКОЛАА МѢРЛАУКІНСКАГО, МЕДОДІА ОУЧИТЕЛА СЛОВЕНСКАГО, МИХАІЛА КІЕВСКАГО: И ВЕѢХЪ СѢТѢХЪ СВАТЕНІТЕЛЕЙ.

И ВЗѢМЪ ЧЕТВЕРТУЮ ЧАСТЦЮ, ПОМѢРѢТЪ Ю КЛІЗЪ ПЕРВЫА ЧАСТЦЫ, ЧТОРА ВТОРОЕ НАЧАЛО. ТѢЖЕ ПАКѢ ГЛАГОЛѢТЪ:

Б СѢТАГО АПОСТОЛА, ПЕРВОМЪЧЕНИКА И АРХІДІАКОНА СТЕФѢНА, СѢТѢХЪ ВЕЛІКИХЪ МЧНИКОВЪ, ДИМИТРИА, ГЕОРГІА, ФЕОДОРА ТУРѢОНА, ФЕОДОРА СТРАТИЛАТА, КНАЗѢ ВАСЕЛАВА, НОБЫХЪ МЧЕНИКОВЪ ЧЕШСКИХЪ, И ВЕѢХЪ СѢТѢХЪ МЧНИКЪ: И МЧНИЦЪ, ФЕКАЛЫ, ВАРВАРЫ, ВѢРІАКІН, ЕВФІМІИ И ПАРАКЕВЫ, ЕКАТЕРІНЫ, КНАГИНИ ДЮДМІЛЫ, И ОРОСІИ, И ВЕѢХЪ СѢТѢХЪ МЧНИЦЪ. И СВАЩЕННОМЧЕНИКА ГОРАЗДА, И СТАНИЛАВА, И ВЕѢХЪ СѢТѢХЪ СВАЩЕННОМЧЕНИКОВЪ. И СѢНІТЕЛА И ПОВѢДНИКА АЛЕКСІА КАРПАТОРСКАГО. И ВЕѢХЪ СѢТѢХЪ И ПОВѢДНИКОВЪ.

И ВЗѢМЪ ПЯТУЮ ЧАСТЦЮ, ПОМѢРѢТЪ Ю ДОМѢ ПЕРВЫА, СЪЦІА НАЧАЛОМЪ ВТОРАГО ЧІНА.

ТѢЖЕ ГЛАГОЛѢТЪ:

Г Преподобныхъ и бгонобныхъ оцъ нашихъ, Антоніа, Евдѣміа, Саввы, СимѢона, Анастѣа Адроникаго, ВѢРІЛАА ОУЧИТЕЛА СЛОВЕНСКАГО, Антоніа и Феодосіа печерскихъ, Гергѣа радонежскаго, Варлаама Хутынскаго: Іоанна чешскаго и Прокопіа сѣзавскаго, и веѢхъ рѣбныхъ оцѣцъ: и рѣбныхъ матерей, Пелагін, Феодосіи, Анастасіи, Евпраξіи, Февроніи, Феодалии, Евфросиніи, Маріи сѣвѣпѣльскихъ, и веѢхъ сѢТѢХЪ рѣбныхъ матерей.

И ЧѢКѢ ВЗѢМЪ ШЕСТУЮ ЧАСТЦЮ, ПОМѢРѢТЪ Ю ДОМѢ ВТОРЫА ЧАСТЦЫ, ВО ИСПОЛНѢНІЕ ВТОРАГО ЧІНА.

СѢТѢХЪ И ЧДОУТОРЦЕВЪ...

Hospodine, spasiž zbožné a vyslyš nás.

Diákon se obrací k lidu a provolává:

Až na věky věkův.

Věřící: Amen.

Věřící lid zpívá Trojsvatou píseň:

Svatý Bože, svatý Silný, svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi (*tříkrát*). Sláva Otci, i Synu, i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův. Amen. Svátý Nesmrtelný, smiluj se nad námi. Svátý Bože, svatý Silný, svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi.

Za zpěvu kněz i diákon říkají také „trisagion“, společně činíce poklony před svatým prestolem. Pak praví diákon knězi:

Poveliž, vладыko!

Nato se odebírají k hornímu místu. Kněz cestou říká:

Požehnaný, jenž se bere ve jménu Páně.

Diákon: Požehnej, vладыko, horní trůn!

Kněz: **P**ožehnaný jsi na trůně království svého, jenž na cherubínech spočíváš, vždycky, nyní i příště, až na věky věkův. Amen.

Po dokončení pěni „trisagia“ praví diákon, který vyšel před svatě dveře:

Pozor mějme!

Kněz (žehnaje lid): **P**okoj všem.

Žalmista: I duchu tvému.

Diákon: **V**elemoudrost!

Žalmista čte **prokimen** ze žalmu Davidova.

Diákon (po ukončení zpěvu prokimen): **V**elemoudrost!

Žalmista: Čtení z listu svatého apoštola... (Čtení ze skutků apoštolských... Apod.)

Diákon: **P**ozor mějme!

Pokoj tobě...

Скончавшѣя же тропарю, приходитъ дѣаконъ блнзъ стѣхъ двѣрей, и показъаи ѿраремъ, пѣрвѣе ѡвѣо ко икѡнѣ Хрѣтовѣ глаголетъ:

Гдн, спаси блгочестнвыя, и ѡулыши ны.

Тѣже навѡднть, глагола ко кнѣ стѡлцымъ велеласно:

И ко вѣки вѣкѡвъ.

Дѣакъ: ѿмѣнь.

Пѣвѣемъ же трисвѡтѡмъ, глаголють и сѡми, іерей же и дѣаконъ, трисѣтѡе, твѡрѡще крѣпѣ и поклѡны три предъ стѡю трапѣзою. Тѣже глаголетъ дѣаконъ ко іерейо:

Повелѣи, владыко.

И ѡхѡднть къ горнемъ мѣстѣ, и сѣѣнникъ ѡхѡдѡ глаголетъ:

Благословѣнъ грядый ко ѿма Госѡдне.

Дѣаконъ: Благословѣи, владыко, горний пресѡла.

Іерей же: Благословѣнъ ѣси на пресѡлѣ славы царствѣа твѡего, сѣдѡи на херѡвѣмѣхъ, всегда, нынѣ и прѣсно, и ко вѣки вѣкѡвъ.

По исполненїи трисѣтѡго, дѣаконъ пришѣдъ предъ свѡтѣа двѣри, глаголетъ:

Бѡнмемъ.

Іерей же возгласѡетъ: **М**ѣрхъ крѣмъ.

И чтѣцъ глаголетъ: И дѡхви твоемъ.

И пакн дѣаконъ: **Пр**емъдрѡстѣ.

И чтѣцъ, прокѡименъ, ѡсѡлѡмъ давидѡвъ.

Посѣм дѣаконъ: **Пр**емъдрѡстѣ.

И чтѣцъ надписанїе апѡстола: Дѣланїй стѣхъ апѡл чтѣнїе. **Или:** Сѡборнаго посланїа Іакѡвѡа... **Или:** ...Петрѡва чтѣнїе. **Или:** Къ рѣмѡнѡмъ... **Или:** Къ корѣнѡнѡмъ... **Или:** Къ галѡтѡмъ посланїа свѡтѡго апѡстола Пѡвѡа чтѣнїе.

И пакн дѣаконъ: **Б**ѡнмемъ.

Дѣакъ чѣи...

3 Svatých slavných a vsehvalných apoštolů Petra a Pavla, Dvanácti a Sedmdesáti i ostatních svatých apoštolů (a všech apoštolům rovných).

A vzav třetí částku, klade ji pod druhou a ukončuje tím první sloupec.

4 Svatých otců našich světitelů: Basila Velikého, Řehoře Theologa a Jana Zlatoústého, Athanasia a Cyrila, Mikuláše Myrlikejského; Metoděje, učitele Slovanů, Gorazda a Klimenta; Michala Kyjevského i všech svatých světitelů.

A vzav čtvrtou částku klade ji do řady vedle té první, začínaje tím druhý sloupec.

5 Svatého apoštola, prvomučedníka a archidiákona Štěpána, svatých velikých mučedníků: Dimitria, Jiří, Theodora Tyrona, Theodora Stratelata, Václava, novomučedníků českých i všech svatých mučedníků. — A svatých mučednic: Thekly, Barbory, Kyriaky, Euthymie a Paraskev, Kateřiny, Ludmily, Orosie i všech svatých mučednic. — Světitele mučedníka Kypriana Kartagenského i Gorazda Českého a Moravsko-slezského i Stanislava a všech světitelů mučedníků. Světitele vyznavače Alexije Karpatského. (I všech vyznavačů.)

A vzav pátou částku, klade ji zbožně pod čtvrtou.

Ctihodných a bohonosných otců...

По сіхх же глаголетъ:

А СѢТЫХЪ И ЧУДОТВОРЦЕВЪ БЕРЕБЕРЕННИКЪ, КОСМЫ И ДАМІАНА, КУРА И
ІОАННА, ПАНТЕЛЕИМОНА И ЕРМОЛАА, И ВСѢХЪ СѢТЫХЪ БЕРЕБЕРЕННИКОВЪ.

И ВЗЕМЪ ЕДИНУ ЧАСТИЦУ, ПОЛАГАЕТЪ Ю КЕРХЪ, ЧТОВАѢ ТРЕТІЕ НАЧАЛО, ПО ЧИНЪ.

ТѢЖЕ ПѢКИ ГЛАГОЛЕТЪ:

Б СѢТЫХЪ И ПРАВЕДНЫХЪ БОСОЦЪ, ІОАКІМА И АННЫ, И СѢАГЪ, ИЛИКЪ, (СѢГѢЖЕ
СѢТЬ ХРАМЪ И СѢГѢЖЕ СѢТЬ ДЕНЬ) И СѢАГЪ РАВНОАПОСТОЛЬНАГО КНѢЗА РА-
ЧИСЛАВА: И ВСѢХЪ СѢТЫХЪ, ИХЖЕ МОЛІТВАМИ ПОСѢТІИ НЫ, БЖЕ.

И ПОЛАГАЕТЪ ОДНУ ЧАСТИЦУ ДОЛѢ ПЕРВЫА БЛАГОЧИННО. ЕЩЕ ЖЕ КЪ СІМЪ ГЛАГОЛЕТЪ:

Г ИЖЕ КО СѢТЫХЪ СЦѢ НАШЕГО ІОАННА, АРХІЕПІСКА КОНСТАНТИНОПОЛЬ-
СКАГО, ЗАПОУСТАГО.

И ЧѢАКО ВЗЕМЪ Д-Ю ЧАСТИЦУ, ПОЛАГАЕТЪ Ю ВЪ КОНЕЦЪ ТРЕТІАГО ЧІНА КО НЕПОЛНЕНІЕ.

IV

ТѢЖЕ ПРИЕМЪ ЧЕТВЕРТУ ПРОСФОРУ, ГЛАГОЛЕТЪ:

ПОМАНІ, ВЛКО ЧЕЛОВѢКОЛЮБЧЕ, СѢКІШЫА ПРАВОСЛАВНЫА ПАТРІАРХИ И
ГОСПОДИНА И СѢЦѢ НАШЕГО БЛАЖЕННѢЙШАГО МИТРОПОЛИТА, ИЛИКЪ,
ГОСПОДИНА НАШЕГО (ВЫСОКО-) ПРЕСВЯЩЕННѢЙШАГО (ИЛИ АРХІЕПІСКАПА, ИЛИ
ЕПІСКАПА, СѢГѢЖЕ СѢТЬ ШКАРТЬ), ИЛИКЪ, И ВЛАКОЕ СѢПКОПЕТКО ПРАВОСЛАВ-
НЫХЪ, ЧЕРТНОЕ ПРЕСКУПТЕРЕТКО, КО ХРІТѢ ДІАКОНЕТКО, И ВЕСѢ СВАЩЕН-
НИЧЕСКІИ ЧИНЪ: (АЩЕ КО ШКІТЕЛ: АРХІМАНДРИТА, ИЛИ ИГУМЕНА, ИЛИКЪ), БРАТІЮ И
СОСЛУЖЕВНИКИ НАША, СВАЩЕННИКИ, ДІАКОНЫ, И ВСЮ БРАТІЮ НАШУ,
ІАЖЕ ПРИЗВАЛЪ СІИ КО ЧТОВѢ ОБЩЕНІЕ, ЧТОВІМЪ БЛАГОУТРѢБЕМЪ,
ВРЕБЛАГІИ ВЛКО.

И ВЗЕМЪ ЧАСТИЦУ, ПОЛАГАЕТЪ Ю ДОЛѢ СѢАГЪ ХАКѢ.

Помані, Гди, богохраніишю етранѣ...

Poté se zpívají tropary a kondaky dne.

Kněz říká modlitbu trojsvaté písně:

Svatý Bože, jenž ve svatých spočíváš, jenž jsi trojsvatým
hlasem serafínů opěvován, cherubíny oslavován a veške-
rými mocnostmi nebeskými uctíván; jenž jsi z nejsoucna
ve jsoucnost veškerenstvo přivedl, člověka dle obrazu a podoby
své stvořil a ozdobil jej všelikým darem svým; jenž prosícímu
dáváš moudrost a poznání a nepohrdáš hříšníkem, ale ukládáš
mu pokání ke spasení; jenž jsi nás, ponížené a nehodné služeb-
níky své, učinil hodnými, abychom i v tuto hodinu stáli před
slávou svatého obětního stolu tvého a náležitě uctívání a slavo-
sloví tobě přinašeli: Ty sám, Vládce, přijmi i z úst nás, hříš-
ných, trojsvatou píseň a navštiv nás dobrotou svou; odpusť
nám všechny hříchy naše, úmyslné i neúmyslné. Posvěť duše
i těla naše a dopřej nám, abychom ve svatosti sloužili tobě po
všechny dny života svého, na přímluvy svaté Bohorodice
i všech svatých, tobě po všechny věky se zalíbivších.

Když se zpívá poslední tropar (resp. kondak), praví diákon knězi, skloniv
hlavu a drže orar třemi prsty pravice:

Požehnej, vладыко, čas trojsvaté písně!

Kněz pak, požehnav jej, zvolá:

Neboť svatý jsi, Bože náš, a tobě slávu vzdáváme, Otci
i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky...

Nato diákon (není-li diákon, pak se toto vynechává) vychází svatými
dveřmi z oltáře a ukazuje orarem nejprve na ikonu Kristovu, volá:

Až na věky věkův.

Прїидїте, поклонїмся, ѿ припадѣмъ ко ХрїстѸ. Спасї ны, Сыне Божїи, во свѣтлыѣхъ днѣхъ сыи, поющїа ти, ѡлнѡдїа. (Ѣдїножды)

ѡце же недѣла: Божїеревїи ѿз мѣртвѣхъ поющїа ти, ѡлнѡдїа. (Ѣдїножды) Таже: Ѡбщныа тропарї.

Щїенникъ же глаголетъ мѣтвѸ сїд:
Молїтва трїсвѣтаго пѣнїа:

Бже сѣиї, ѿже во свѣтлыѣхъ почнѡдїа, ѿже трїсвѣтлыѣмъ глаголющѸ ѿ серафїмѡвѣхъ воспѣваемыи, ѿ ѿ херѸбїмѡвѣхъ славоглаголющїи, ѿ ѿ вѣлїкїа небесныа сілы поклонѣемыи: ѿже ѿ небытїа во ѣже бытїи прїведїи вѣлїчїсїа, создѡвїи челоука по ѡбразѸ твоемѸ ѿ по подобїю, ѿ вѣлїкїи твоемъ дарованїемъ ѡукрашїи: даѿи просѡщемѸ премѸдрость ѿ ра- зѸмїа, ѿ не презрѡдїи согрѣшающаго, но полагаѿи на спасенїе покаенїе: сподобїи насъ, смиренныѣхъ ѿ недостоинныѣхъ рабѣхъ твоїхъ, ѿ вѣ часѣ еїи стѡти предъ славою свѣтаго твоегѡ жертвенника, ѿ должное тебе поклоненїе ѿ славоглаголющїи приносїти: самъ, владыко, прїими ѿ ѿ ѡртѣхъ насъ грѣшныѣхъ трїсвѣтлѸ пѣснь, ѿ похвѣти ны благоутїю твоею. Простї намъ вѣлїкое согрѣшенїе, вольное же ѿ невольное. Ѡсвѣти нашѡ дѡшї ѿ тѣлесѡ, ѿ дѡждѡ намъ вѣ преподобїи слѡжити тебе всѡ дни жнвотѡ нашегѡ: молїтвѡми свѣтлыа Богородїцы, ѿ вѣлїхъ свѣтлыѣхъ, ѿ вѣлїка тебе благоугодїишнѣхъ.

Ѣгда же пѣвцы прїидѸтѣ на послѣднїи тропарї, глаголетъ дїаконъ ко іереею, приклонѣ вкѡпѣ главѸ, ѿ ѡрарѣ вѣ рѡцѣ держѡ тремї цѣр҃квѣ:

Благоговїи, владыко, врема трїсвѣтаго.

Іерїи же, знаменѡа єгѡ, глаголетъ:

Ико свѣтѣ єси, Боже нашѣ, ѿ тебе слава возглаголюемъ, ѡтцѸ, ѿ сынѸ, ѿ свѣтомѸ дѡхѸ, нынѣ ѿ прїсно.

ѿ во вѣкїи...

6 Ctihodných a bohonosných otců našich: Antonia Velikého, Euthymia, Sávy Posvěceného; Onufria, Athanasia a Petra Athonských; Cyrila, učitele slovanského; Antonije a Theodosije Pečerských; Nauma, Sávy, Angelára; Ivana Českého, Prokopa Sázavského; Sergije Radoněžského, Serafima Sarovského i všech ctihodných otců. — A ctihodných matek: Pelagie, Theodosie, Anastasie, Eupraxie, Fevronie, Theodulie, Eufrosinie, Marie Egyptské i všech svatých ctihodných matek.

A vzav šestou částčku, klade ji zbožně pod pátou, uzavíraje 2. sloupec.

7 Svatých a nezištných divotvůrců: Kosmy a Damiana, Kýra a Jana, Pantelejmona a Hermolaje i všech svatých nezištníků.

A vzav sedmou částčku klade ji do řady vedle té první a čtvrté, začínaje tím třetí sloupec.

8 Svatých spravedlivých (bohorodičů) Jáchyma i Anny a svatého (jméno) (jehož jest chrám) a svatého (jméno) (jehož je den), sv. knížete Rostislava i všech svatých, na jejichž přimluvy navštiv nás, Bože.

A vzav osmou částčku, klade ji zbožně pod sedmou.

9 Svatého otce našeho Jana Zlatoústého, arciepiskopa cařihradského.

A vzav devátou částčku, klade ji zbožně pod osmou.

IV

Pak kněz vezme čtvrtou prosforu a vyjme z ní postupně dvě částčky se slovy:

1. Rozpomeň se, Vládce lidumilný, na veškerý episkopát pravoslavný, řádně hlásající slovo pravdy tvé; na vладыку našeho metropolitu (jméno), na vладыку našeho (archi-) episkopa (jméno) (vzpomeň i na biskupa, jímž byl vysvěcen, žije-li), na důstojné presbyterium a dїakonstvo v Kristu i veškeré duchovenstvo a mnišstvo [v monastýru: na archimandritu, igumena] [na bratry a spoluslužebníky naše, na kněze (jmenuj), dїakony (jmenuj)] a veškeré bratrstvo naše, jež jsi povolal k obecnství svému v milosrdenství svém, Vládce nejdobrotivější.

Klade částčku pod Beránka na levou stranu.

Rozpomeň se, Hospodine, na vlast...

ТѢЖЕ ПОМИНАЕТЪ СТРАНЪ НАШЪ, ГЛАГОЛА ЕЦЕ:

ПОМАНН, ГДН, БОГОХРАНИМЪЮ СТРАНЪ НАШЪ И ПРАВОСЛАВНЫХЪ ЛЮДЕЙ
СЛА.

ТѢЖЕ ПОМИНАЕТЪ И ИЖЕ ИМАТЬ ЖИВЫХЪ ПО ИМЕНИ, И НА КОЕЖДО ИМА ВЗНИМАЕТЪ
ЧАСТИЦЪ, ПРИГЛАГОЛА:

ПОМАНН, ГДН, ИЛИКЪ.

И ЧАКО ВЗЕМЪ ЧАСТИЦЫ, ПОЛАГАЕТЪ А ДОЛКЪ СЪГОВО ХЛѢКА.

V ТѢЖЕ ВЗЕМЪ ПАТЪЮ ПРОЕФОРЪ, ГЛАГОЛЕТЪ:

Ѡ ПАМЯТИ И УСТАВЛЕНІИ ГРЕХІОВЪ СЪТЪИШНХЪ ПАТРІАРХОВЪ, ПРАВО-
СЛАВНЫХЪ И БЛЖЕННЫХЪ СОЗДАТЕЛЕЙ СЪГОВО ХРАМА СЕГОВО (ИЦЕ КО УБИТЕЛИ:
СЪГОВА УБИТЕЛИ СЛА).

ТѢЖЕ ПОМИНАЕТЪ РЪКОПОЛОЖИКАГО СЪГОВО АРХІЕРА, И ДРЪГІХЪ, ИЖЕ ХОЦЕТЪ,
УГРОПИШНХЪ ПО ИМЕНИ. НА КОЕЖДО ИМА ВЗНИМАЕТЪ ЧАСТИЦЪ, ПРИГЛАГОЛА:

ПОМАНН, ГДН, ИЛИКЪ.

И КОНЕЧНКЪ ГЛАГОЛЕТЪ ЕЦЕ:

И ГРЕХЪ ВЪ НАДЕЖДѢ КОИЗЪНІА, ЖІЗНИ ВЪЧНЫА И ТВОЕГОВО ОБЩЕНІА
УГРОПИШНХЪ, ПРАВОСЛАВНЫХЪ ОУГРЕЦЪ И БРАТІИ НАШНХЪ, ЧЛВКЪКОЛУБЧЕ
ГДН.

И ВЗНИМАЕТЪ ЧАСТИЦЪ. ПО ЕМЪ ГЛАГОЛЕТЪ:

ПОМАНН, ГДН, И МОЕ НЕДОСТОННЕТКО, И ПРОЕТИ МИ ВЕАКОЕ СОГРЕК-
ШЕНІЕ, БОЛЬНОЕ ЖЕ И НЕБОЛЬНОЕ.

И ВЗНИМАЕТЪ ЧАСТИЦЪ. И ПРИЕМЪ ГЪБЪ, СОБИРАЕТЪ НА ДІСКОЕ ЧАСТИЦЫ ДОЛКЪ СЪГОВО
ХЛѢКА, ІАКОЖЕ КЪТИ КО УГТВЕРЖЕНІИ, И НЕ ИСПАДЪТИ ЧЕГОМЪ.

ТѢЖЕ ДІАКОНЪ ПРИЕМЪ КАДИЛНИЦЪ, И ДЪМІАМЪ ВЛОЖИКЪ ВЪ НИ, ГЛАГОЛЕТЪ КЪ
СЦІЕННИКЪ: БЛГОСЛОВИ, ВЛАДЫКО, КАДИЛО.

И АБѢ САМЪ ГЛАГОЛЕТЪ: ГДЪ ПОМОЛИМЪ.

И СЦІЕННИКЪ МОЛИТЪ КАДИЛА:

КАДИЛО ТРЕБѢ ПРИНОСИМЪ, ХРЪТѢ БЖЕ НАШЪ, ВЪ КОИДО БЛА-
ГОУХАНИА ДЪХОВНАГО, СЪЖЕ ПРИЕМЪ ВЪ ПРЕНБНИИ ТВОИ ЖЕР-
ТВЕННИКЪ, ВОЗНИПОСЛА НАМЪ БЛГОДАТЬ ПРЕСЪГОВО ТВОЕГОВО ДХА.

И ПРИШЕДИИ СВѢЗЛА...

kolem svatého prestolu. Vyjdou severními dveřmi a kráčejí za
světloňsem, nesoucím rozžatou svíci, konají malý vchod a stanou naproti
svatým dveřím. Oba skloní hlavu. Diákon praví:

K Hospodinu modleme se!

Kněz tiše říká modlitbu malého vchodu:

Vláde, Hospodine, Bože náš, jenž jsi ustanovil na nebe-
sích řády a voje andělů a archandělů ke službě slávy
své, se vchodem naším spoj i příchod svatých andělů,
kteří by tobě s námi spolusloužili a spoluoslavovali dobrotu
tvou. Neboť tobě náleží všeliká sláva, čest a klanění, Otci i Synu
i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův. Amen.

Po skončení modlitby ukazuje diákon k východu, drže orar třemi prsty
(položiv si evangelium na levou stranu prsou či na levé ramię), a praví
knězi:

Požehnej, vладыko, svatý vchod!

Kněz tiše žehná vchod:

Požehnaný jest vchod svatých tvých, vždycky, nyní i příště, až na
věky věkův.

Nato diákon podává knězi evangeliář k políbení a po ukončení zpěvu,
postaviv se dopředu před kněze, naproti svatým dveřím, pozdvihuje svaté
evangelium, volaje:

Velemoudrost, povznesme se!

Pak se oba ukloní a vcházejí do svatého oltáře. Diákon položí svaté
evangelium na svatý prestol. Mezitím se kněz pokloní, přežehná se
a políbí ikonu Spasitele, obrátí se k lidu, požehná světloňše, a obrátí se
k ikoně Bohorodice, před níž se pokloní a políbí ji, načež vejde do oltáře.

Věřící lid zpívá: »Pojďte, pokloňme se...«

Pojďte, pokloňme se a padněme před Kristem. Synu Boží, ve svatých
podivuhodný, spasiž nás, zpívající tobě: Alleluja.

(Jedenkrát)

Je-li neděle: Synu Boží, jenž jsi vstal z mrtvých...

Je-li svátek Bohorodice: Synu Boží, na přímlyvy Bohorodice...

Svatý Bože, jenž ve svatých...

тою трапезою, творять поклоны три. Также приемъ священникъ сватое ѡвѣстїе, дасть діаконы, и ѿйдутъ ѿ десныхъ стороны созадн престола, и тако ѿшедше еверною страною предидущимъ имъ лампадамъ, творять малый входъ, и ставше на обычнѣмъ мѣстѣ, приклоняютъ ѡба главы, и діаконы рекшъ:

Гдѣ помолнмѣ.

Глаголетъ священникъ мѣтвѣ входа тайно.

Молитва входа:

Кладыко Гди Боже нашъ, оуставивый на невестѣхъ чины и коннестка аггъ и архггъ, въ служенїе твоєа славы: сотвори со входомъ нашимъ входъ сватыхъ аггловъ быти, сослужацихъ намъ, и сославословацихъ твою славу. Ико подобаетъ тебѣ велика слава, честь, и поклоненїе, Отцѣ, и Сынѣ, и сватомъ Дхѣ, ныне и прїсно, и во вѣки вѣковъ. Амѣнъ.

Молитвѣ же скончавшейся, глаголетъ діаконы ко священникѣ, показавъ къ востокѣ десницею, держаъ влѣвѣ и сѣрь тремѣ сѣреты:

Благословѣ клдыко, сватый входъ.

И священникъ благословляа глаголетъ:

Благословенъ входъ сватыхъ твоихъ, велика, ныне и прїсно, и во вѣки вѣковъ.

Посемъ діаконы подають ѡвѣстїе священникѣ, и цѣлуетъ сценникъ ѡвѣстїе. Исполншъ же конечномъ тропарѣ, входитъ діаконы повредѣ, и ставъ предъ еверемъ, возвышаетъ малу рѣцѣ, и показавъ сватое ѡвѣстїе, глаголетъ величїемъ:

Премудрость, прѣсвѣтѣ.

Также, поклонивъ еамъ и священникъ созадн ѡвѣстїе, входитъ ко сватый олтарѣ. И діаконы ѡбко полагають етѣ ѡвѣстїе на етѣн трапезѣ.

Прѣкцы же поютъ:

Бже етѣн...

2. Rozpomeň se, Hospodine, na vlast naši a všechn pravoslavny lid této země.

Klade částečku pod Beránka na pravou stranu.

Pak vzpomíná živých, jichž chce, dle jména; při každém vyjme částečku, řka:

Pamatuj, Pane, na (jméno).

A takto vybírá částečky podle jmen a pokládá je pod Beránka.

Nato, vzav pátou prosforu, vyřízne z ní částečku a dí: **V**

Na památku a odpuštění hříchů svatých patriarchů pravoslavných a blažených zakladatelů svatého chrámu tohoto.

A klade částečku pod Beránka, pod předcházející řadu.

Pak připomíná světějšího jej biskupa (pokud už není naživu) a jiných, kterých chce, v Pánu zesnulých, dle jmen. Při každém jméně vyjme částečku a klade ji mezi ostatní v této řadě, řka:

Pamatuj, Pane, na (jméno).

Nakonec pak:

A na všechny, v naději budoucího vzkříšení, života věčného a společenství s tebou zesnulé pravoslavné otce a bratry naše, *pamatuj*, lidumilný Hospodine.

Pak vezme ještě čtvrtou prosforu, vyřízne z ní částečku a říká:

Rozpomeň se, Hospodine, i na mne nehodného a odpusť mně všechny hříchy úmyslné i neúmyslné.

A položí částečku pod Beránka do řady vzpomínek za živé. Nato, vzav houbu, shrnuje na svatém diskose částečky pod Beránkem, aby snad nevypadly.

Zatím diákon, vzav kadidelnici a vloživ do ní kadidlo, dí ke knězi:

Požehnej, vладыко, kadidlo!

A ihned též dí: K Hospodinu modleme se.

Kněz se modlí, žehnaje kadidlo:

Kadidlo tobě přinášíme, Kriste, Bože náš, jako duchovní vůni líbeznou, kterou přijav na nadnebeský obětní oltář svůj, sešli nám blahodať nejsvětějšího Ducha svého.

I přišedši hvězda...

Діако́нъ: Гдѣ помолнмса.

Сщ҃енникъ покая́нъ свѣздѣцѣ, полага́етъ верхѣ сѣ́го хлѣ́ба, глаго́ла:

И́ прише́дши свѣзда́ сѣ́ верхѣ, и́дѣ́же вѣ́ отро́ча.

Діако́нъ: Гдѣ помолнмса.

И́ерей, покая́нъ пе́рвый покрове́цъ, покрыва́етъ сѣ́гъ хлѣ́бъ съ діакономъ, глаго́ла:

Гдѣ воцрѣ́са, въ лѣ́потѣ ѡбле́чеса: ѡбле́чеса Гдѣ въ сѣ́лѣ, и́ прѣпо́аса, и́во оутверди́ вселѣ́ннѣю, и́аже не подви́житса. Готокъ прѣ́тоахъ тѣ́оѣ ѡ́тоаѣ, ѡ́ вѣ́ка ты́ сѣ́и. Воздвиго́ша рѣ́ки, Гдѣ, воздвиго́ша рѣ́ки гла́сы своѣ́. Во́змѣ́тъ рѣ́ки со́трѣ́нїа своѣ́, ѡ́ гла́сѡвъ во́дъ мно́гихъ. Дѣ́сны вы́соты́ морскѣ́, дѣ́сны въ вы́сокихъ Гдѣ. Свидѣ́нїа тѣ́оѣ оутѣ́ришаса сѣ́лѡ. Домѣ́ тѣ́оѣ подо́ба́етъ сѣ́ина, Гдѣ, въ до́гѡтѣ́ днѣ́.

Діако́нъ: Гдѣ помолнмса.

Покры́й, влады́ко.

И́ерей же, покая́нъ вто́рый покрове́цъ, покрыва́етъ сѣ́гъ потѣ́ръ, глаго́ла:

Покры́й нѣ́са до́бродѣ́тель тѣ́оѣ, Хрѣ́те, и́ хвалы́ тѣ́оѣ и́спольнѣ́ зема́лѣ́.

Діако́нъ: Гдѣ помолнмса.

Покры́й, влады́ко.

И́ерей же, покая́нъ покрѡ́въ, сѣ́рѣ́чь, воздѣ́хъ, покрыва́етъ и́ ѡ́воѡ, глаго́ла:

Покры́й на́съ крѡ́вомъ крѣ́нѣ́ тѣ́оѣю и́ ѡ́женѣ́ ѡ́ на́съ вѣ́ликаго вра́га и́ сѣ́пѡртѣ́та. Оуми́ръ жнѡ́тъ на́шъ, Гдѣ, помѣ́лѣ́ на́съ, и́ мѣ́ръ тѣ́оѣ, и́ спа́и дѣ́шы на́шъ, и́акѡ́ блѣ́гъ и́ чело́вѣ́колю́бецъ.

Та́же прѣ́мъ сщ҃енникъ кади́альникѣ́, кади́тъ прѣ́до́женїе, глаго́ла три́жды:

Бл҃гослове́нъ Бѣ́ на́шъ, сѣ́це бл҃гово́лѣ́ный, сла́ва тѣ́бѣ́.

Діако́нъ же на́ ко́емъждо́ глаго́летъ:

Всѣ́гда, ны́нѣ́ и́ при́сно, и́ во вѣ́ки вѣ́кѡ́въ, а́ми́нь.

И́ покланя́етса бл҃гоговѣ́ннѡ́ ѡ́ба, три́жды.

Бже́, Бже́ на́шъ...

Modlitba druhé antifony:

Hospodine, Bože náš, spasiž lid svůj a požehnej dědictví svému, zachovej plnost církve své, posvěť ty, kdož milují krásu domu tvého, oslav je Božskou mocí svou a neopouštěj nás, doufající v tebe.

Znovu diákon: **O**pět a opět v pokoji k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Zastaň se nás, spasiž nás, smiluj se nad námi a zachovej nás, Bože, blahodatí svou.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Nejsvětější, nejčistší, nejblahoslovenější a slavné Vládkyně naší, Bohorodice a vždycky Panny Marie se všemi svatými pamětlivi jsouce, sami sebe i druh druhá i veškeren život náš Kristu Bohu poručme.

Věřící: Tobě, Hospodine.

Kněz: **N**eboť dobrotivý a lidumilný Bůh jsi ty, a tobě chválu vzdáváme, Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův.

Věřící: Amen.

Modlitba třetí antifony:

Ty, jenž jsi nám tyto společné a jednomyslné modlitby daroval a který jsi slíbil, že splníš prosby, shodnou-li se na čem dva neb tři ve jménu tvém, sám i nyní prosby služebníků svých k užítku splniž tím, že udělíš nám v nynějším věku poznání pravdy tvé, v budoucím pak daruješ nám život věčný.

Věřící lid zpívá 3. antifonu (resp. Blahoslavenství, je-li neděle či svátek): V království svém rozpomeň se na nás, Bože...

Teď se otevírají svaté dveře k malému vchodu. Kněz s diákonem stojíce před svatým prestolem, učiní tři poklony a při každé se pokřížují. Pak kněz vezme svaté evangelium, podává je diákonu a obcházejí zprava

Vládce, Hospodine...

Молитва второго антифона:

ГДН БО́ЖЕ НА́ШИХ, СПАСИ́ ЛЮ́ДИ ТВОѦ И́ БЛАГОСЛОВИ́ ДОСГО́ЛНІЕ ТВОЕ, И́ СПОЛНѢ́НІЕ ЦѢ́РКВЕ ТВОЕѦ СОХРА́НИ, ѠСВѢТИ́ ЛЮ́БЦЫА БЛАГОУ́ПІЕ ДО́МЪ ТВОЕГѠ: ТЫ́ ТЧѢ́ХЪ ВОСПРОСЛА́ВИ БОЖЕ́СТВЕННОЮ ТВОЕ́Ю СИ́ЛОЮ, И́ НЕ ѠСѢ́АКИ НА́СЪ, ОУ́ПОБА́ЮЩИХЪ НА ТѦ.

Та́же дѡ́конъ: Па́ки и́ па́ки ми́ромъ ГДЪ помѡ́лимъ.

Лѡ́къ: ГДн, помѡ́ли.

Зачѡ́пнѣ, спѡси́, помѡ́ли и́ сохрани́ на́съ, БЖЕ, ТВОЕ́Ю КЛГОДА́ТІЮ.

Лѡ́къ: ГДн, помѡ́ли.

Превѣ́щю, превѣ́щю, превѣ́гословѣ́нню, сла́вню влѡ́цѣхъ на́шѣхъ БЦѢ́хъ и́ прино́дѣхъ Мѡ́рю, со свѣ́ми стѣ́ми помѡ́нѣше, сла́ми себѣ, и́ дрѣ́гъ дрѣ́га, и́ ве́сь жнкѡ́тъхъ на́шѣхъ Хрѣ́стѣ́ БГѢ́хъ преда́ннѣхъ.

Лѡ́къ: Течѣ́, ГДн.

Возглаше́ніе:

ИКО БЛА́ГЪ И́ ЧЕЛОВЕ́КОЛЮ́БЕЦЪ БО́ГЪ СЪ́Н, И́ ТЧЕВѢ́ СЛА́ВЪ ВОЗЫ́ЛАЕМЪ, ѠТЦѢ́, И́ СЫ́НЪ, И́ СВѢТО́МЪ ДѢ́ХЪ, НЫ́НѢ́ И́ ПРИ́СНО, И́ ВО ВѢ́КИ ВѢ́КѠ́ВЪ.

Лѡ́къ: Амѡ́нь.

Молитва третьего антифона:

ИЖЕ ѠБЦЫА СѦ́А И́ СОГЛѡ́СНЫА ДАРОВА́ВЫИ НА́МЪ МОЛѢ́ТВЫ, И́ЖЕ И́ ДВѢ́МА, И́ЛИ ТРѢ́МЪ, СОГЛАСЮ́ЩИМЪ Ѡ́ И́МЕНИ ТВОЕ́МЪ, ПРОШѢ́НІА ПОДА́ТИ ѠСВѢ́ЦІА́ВЫИ: СЛА́МЪ И́ НЫ́НѢ́ РѢ́КЪ ТВОИ́ХЪ ПРОШѢ́НІА КЪ ПОЛѢ́ЗНОМЪ И́СПО́ЛНИ, ПОДА́А НА́МЪ И́ БЪ НАСГО́АЦЕМЪ ВѢ́ЦѢ́ ПОЗНА́НІЕ ТВОЕѦ И́СТИНЫ, И́ ВЪ БѢ́ДѢ́ЦЕМЪ ЖНКѡ́ТЪХЪ ВѢ́ЧНЫИ ДА́РѢ́А.

Здѣ́ Ѡтвѣ́зѡ́тсѡ́ двѣ́ри на ма́лый вхо́дъ.

Пѣ́ваемъ же трѣ́емъ антифо́нѣ́ Ѡ́ пѣ́кцѣ́хъ, и́ли клѡ́кннѣ́хъ, ѡ́це́ СѢ́ТЬ НЕДѢ́ЛА. СѢ́ДА́ ПРИ́ДЪТЪ НА »СЛА́ВА«, СВѢ́ЩЕННИКЪ И́ Дѡ́конъ, стѡ́ише пре́дъ свѡ́-

ВЛАДЫ́КО ГДН БО́ЖЕ...

Diákon: K Hospodinu modleme se.

Kněz okouří svatou hvězdici a klade ji svrchu na diskos se slovy:

I přišedši hvězda, stanula nad místem, kdež bylo dítě.

Diákon: K Hospodinu modleme se.

Kněz, okouřiv první pokrovec, pokrývá jim svatý diskos, řka:

Hospodin kraluje, oděn jest velikolepostí. Oblékl se Hospodin v sílu a přepásal se, neboť upevnil vesmír, kterýž se nepohne. Připraven jest trůn tvůj přede všemi časy, od věčnosti jsi ty. Pozdvihují se řeky, Hospodine, pozdvihují řeky hlasy své; vzpínají vysoko proudy vod vlny své, s hlukem se pohybují vodstva mnohá; avšak nad sílu vln mořských mnohem silnější jest Hospodin na výsostech. Svědectví tvá jsou velmi jistá. Domu tvému svatost náleží, Hospodine, po všechny dny.

Diákon: K Hospodinu modleme se. Pokryj, vладыко!

Kněz, okouřiv druhý pokrovec, pokrývá jim svatý kalich, řka:

Vznešenost tvá zastřela nebe, Kriste, a země plna chvály tvé!

Diákon: K Hospodinu modleme se. Pokryj, vладыко!

Kněz, okouřiv třetí, větší pokrovec (aer), pokrývá jim obojí, řka:

Přikryj nás záštitou křídel svých a zapuď od nás každého nepřitele a odpůrce; v pokoji spravuj život náš, Hospodine, smiluj se nad námi a nad světem svým, a spasiž duše naše jako blahý a lidumil.

Pak, vzav kadidelnici, okouřuje předložené dary, řka třikráte:

Požehnaný jest Bůh náš, jemuž se takto zalíbilo. Sláva tobě!

Diákon pak pokaždé dí:

Vždycky, nyní i přístě, až na věky věkův. Amen.

Při tom se oba vždy zbožně pokloní.

Nato bere diákon kadidelnici a říká:

Za předložené důstojné dary k Hospodinu modleme se.

Bože, Bože náš...

ТѢЖЕ ДІАКОНЪ ГЛАГОЛЕТЪ:

Ѡ ПРЕДЛОЖЕННЫХЪ ЧЕРТНЫХЪ ДАРѢХЪ ГДЪ ПОМОЛИМЪ.

СЦІЕННИКЪ ЖЕ, ПРІЕМЪ КАДІАЛЬНИЦЪ, ГЛАГОЛЕТЪ МЛЧѢШЪ ПРЕДЛОЖЕНІА:

БЖЕ, БЖЕ НАШЪ, НБНЫИ ХЛѢБЪ, ПІЦІШЪ ВСЕМЪ МІРЪ, ГДА НАШЕГО И БГА ИИСА ХРІТА ПОСЛАВЫИ, СПСА И ИЗБАВИТЕЛА И БЛГОДѢТЕЛА, БЛГОСЛОВАЦА И ѠСВЩАЮЩА НАСЪ, СЛМЪ БЛГОСЛОВИ ПРЕДЛОЖЕНІЕ СІЕ, И ПРИИМИ СЪ ВЪ ПРЕНБНЫИ ТВОИ ЖЕРТВЕННИКЪ. ПОМАНИ, ІАКЪ БЛГЪ И ЧЛѢВКОЛЮБЕЦЪ, ПРИНЕСИХЪ И ИХЖЕ РАДИ ПРИНЕСОША: И НАСЪ НЕОСДЖДЕНЫ СОХРАНИ ВО СЦЕННОДѢСТВИИ БЖЕРТВЕННЫХЪ ТВОИХЪ ТЛНИИ. ІАКЪ СГІИСА И ПРОСЛАВИСА ПРЧТНОЕ И ВЕЛИКОЛКПОЕ ИМА ТВОЕ, ѠЦА, И СНА, И СГІАГО ДХА, НЫИЧЕ И ПРИСНО, И ВО ВѢКИ ВѢКѠВЪ, АМИНЬ.

И ПОЕМЪ ТВОРИТЪ ѠПШЕТЪ ТЛМО, ГЛАГОЛА СІИЕ:

СЛАВА ТЕБѢ, ХРІТЕ БЖЕ, ѠПОВАНІЕ НАШЕ, СЛАВА ТЕБѢ.

ДІАКОНЪ: СЛАВА, И НЫИЧЕ: ГДИ, ПОМИЛШИ, ТРИЖДЫ. БЛГОСЛОВИ.

СЦІЕННИКЪ ГЛАГОЛЕТЪ ѠПШЕТЪ.

ИЩЕ ѠКЪ СРЧЪ НЕДѢЛА: ВОСКРЕСІИ ИЗЪ МЕРТВЫХЪ ХРІТОСЪ ИСТИННЫИ:

ИЩЕ ЛИ ЖЕ НИ:

ХРІТОСЪ ИСТИННЫИ БГЪ НАШЪ, МОЛИТВАМИ ПРЧІСТЫА СВОЕА МТРЕ, ИЖЕ ВО СГІИХЪ ѠЦА НАШЕГО ІѠАННА, АРХІЕПКОПА КОНСТАНТИНОПОЛЬСКАГО, ЗЛАТОУЩЕТАГО, И ВѢХЪ СГІИХЪ, ПОМИЛШЕТЪ И СПАСЕТЪ НАСЪ, ІАКЪ БЛГЪ И ЧЕЛОВѢКОЛЮБЕЦЪ.

ДІАКОНЪ: АМИНЬ.

ПО ѠПШЕТѢ ЖЕ КАДИТЪ ДІАКОНЪ СГІОЕ ПРЕДЛОЖЕНІЕ: ТѢЖЕ ѠХОДИТЪ, И КАДИТЪ СГІЮ ТРАПЕЗЪ КРЛГОМЪ КРЕСТОВІАНѠ, ГЛАГОЛА ВЪ СЕБѢ:

БО ГРѢБѢ ПЛОТКИИ, ВО АДЕ ЖЕ СЪ ДШІЕЮ ІАКЪ БГЪ, ВЪ РАИ ЖЕ СЪ РАЗКОИНИКОМЪ, И НА ПРТОЛѢ БЫЛЪ СЪИ ХРІТЕ, СО ѠЦЕМЪ И ДХОМЪ, ВЕА ИСПОЛНАИ НЕОПІСАНЫИ.

ЦРІО НБНЫИ...

Kněz tiše čte modlitbu první antifony. Diákon, pokloniv se, odstoupil již před ohlasem kněze ze svého místa a stanul před ikonou Kristovou, drže orar třemi prsty pravice.

Věřící lid zpívá 1. antifonu: Dobrořeč, duše má, Hospodinu...

Modlitba první antifony:

Hospodine, Bože náš, jehož vláda jest nevýslovná a sláva nevýstižná, jehož milost jest nezměrná a lidumilnost nevypravitelná: Ty sám, Vládce, shlédni na nás a na svatý chrám tento podle milosrdenství svého a prokaž nám i všem, kteří se s námi modlí, hojné milosti a slitování svá.

Po dokončení antifony stane diákon znovu před svatými dveřmi, pokloniv se a přežehnav, praví:

Opět a opět v pokoji k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Zastaň se nás, spasiž nás, smiluj se nad námi a zachovej nás, Bože, blahodatí svou.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Nejsvětější, nejčistší, nejblahoslovenější a slavné Vládkyně naší, Bohorodice a vždycky Panny Marie se všemi svatými pamětlivi jsouce, sami sebe i druh druhá i veškeren život náš Kristu Bohu poručme.

Věřící: Tobě, Hospodine.

Kněz: Neboť tvá jest vláda a království i moc a sláva, Otce i Syna i Svatého Ducha, nyní i vždycky, až na věky věkův.

Věřící: Amen.

Kněz tiše čte modlitbu druhé antifony. Diákon činí podobně jako předešle.

Věřící lid zpívá 2. antifonu: Jednorozený Synu a Slovo Boží...

Hospodine, Bože náš, spasiž...

И поетца първыи антифѡнх ѿ пѣвцѣкѣ. Свѣщенникѣ же глаголетѣ тайно молитвѣ първаго антифѡна. Діаконѣ же поклонивѣа оутѣплетѣ ѿ мѣста своегѡ, и ѿшедѣ стѡитѣ предѣ иконою Христѡвою, держѣа и ѡрарь тремѣ пѣрѣ-ты десныа рѣки.

Молитва първаго антифѡна:

Гди Боже нашъ, сѣгѡже держѣава неказѣнна, и слава непо-чтижѣма, сѣгѡже милостѣ безмѣрна, и человеколюбѣе неизречѣнно: слава, Владыко, по благодѣтрѡбію твоемѣ, призри на ны, и на свѣтлыи храмѣ сѣи, и сотвори ехъ нами, и молящимѣса ехъ нами, богѣтыа милостѣи твоѣа и щедрѡты твоѣа.

По исполненіи же антифѡна, пришедѣ діаконѣ, и стѣахъ на свѣчничѣхъ мѣстѣхъ, и поклонивѣа, глаголетѣ:

Пѣки и пѣки мѣромѣ Гдѣ помѡлимѣса.

Діакѣ: Гди, помѡлиши.

Застѣпи, спѣси, помѡлиши и сохрани насѣ, Бже, твоєю блгодѣтїю.

Діакѣ: Гди, помѡлиши.

Престѣлю, пречестѣлю, преблгословѣннѣлю, славу твою влчцѣ нашѣ Бѣцѣ и принодѣлю Мрїю, со всѣми стѣыми поманѣвшѣ, слави себѣ, и дрѣгѣ дрѣга, и всѣхъ живѡтѣхъ нашѣхъ Христѣ Бѣхъ предадимѣхъ.

Діакѣ: Тебѣ, Гди.

Возгласеніе:

Гко твоѣа держѣава, и твоѣа сѣть царствѡ, и сила, и слава, ѡтца, и сына, и свѣтагѡ дѣха, нынѣ и присно, и во вѣки вѣкѡвѣхъ.

Діакѣ: Аминѣ.

И поетца подобнѣ ѿ пѣвцѣкѣ вторыи антифѡнх. Діаконѣ же подобнѣ творитѣхъ, ѣкоже и въ първои молитвѣхъ.

Гди Боже нашъ, спѣси...

Kněz čte modlitbu předložení:

Bože, Bože náš, jenž jsi za pokrm celému světu seslal chléb nebeský – Pána a Boha Ježíše Krista, Spasitele, vykupitele a dobrodince, žehnajícího nám a posvěcujícího nás, sám požehnej předložení toto a přijmi je na nadnebeský obětní oltář svůj. Rozpomeň se jako blahý a lidumil na ty, kdo je přinesli a za které přineseno jest, a nás neodsouzeně zachovej v posvátném vykonávání Božských Tajin tvých. Aby se světlo a velebilo přečestné a velikolepé jméno tvé, Otce i Syna i Svatého Ducha, nyní i vždycky, až na věky věkův. Amen.

Potom k zakončení proskomidie říká:

Sláva tobě, Kriste Bože, naděje naše, sláva tobě!

Diákon: Sláva Otc i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův. Amen. Hospodi, pomiluj. Hospodi, pomiluj. Hospodi, pomiluj. Požehnej!

Kněz říká malé propuštění: (Vstavší z mrtvých) Kristus, pravý Bůh náš, na přímluvy přečisté Matky své, svatého otce našeho Jana Zlatouštěho, archiepiskopa cařihradského, i všech svatých, nechť smiluje se nad námi a spasí nás jako blahý a lidumil.

Diákon: Amen.

Po tomto zakončení okuřuje diákon svaté předložení, pak odchází ke svatým dveřím, odhrnuje oltářní oponu a poté okuřuje svatý prestol okolo na způsob kříže, celý oltář, ikonostas, kněze a celý chrám, řka pro sebe (při okuřování prestolu):

Ve hrobě s tělem, v pekle s duší co Bůh, v ráji pak s lotrem a na trůně s Otcem a Duchem, vše nevystižitelně naplňuje, byl jsi, Kriste!

A pak okuřuje dál, říká je žalm 50. / 51.: Smiluj se nade mnou, Bože...

Po okouření chrámu vchází diákon opět do oltáře, okuřuje svatý prestol a kněz; poté odloží kadidelnici a přistupuje ke knězi. Postavivše se oba před svatým prestolem, modlí se každý pro sebe (kněz se vztaženýma rukama), říká:

Králi nebeský...

Таже ѱаломъ ѿ.

И покладѣвъ стѣннице же и храмъ всѣхъ, вхѡдѣтъ пакѣи ко стѣнѣмъ ѿлтѣрѣ, и покладѣвъ стѣнѣмъ трапѣзѣ пакѣи, и стѣнницѣ, кадѣльницѣмъ ѡбѡ ѿлагѣтъ на мѣсто евоѡ, глѡмъ же приходѣтъ ко іерѣю. И стѣннице вкѣпѣ предъ стѣнѣмъ трапѣзѡмъ, покланѣютѣа трѣжды, вхъ свѣѣ молѡщѣса, и глѡгѡюще:

Црѣдѣ нѣбныи, ѡутѣшителю, дѡше истинны, иже вездѣ еси и всѣ исполнѣши, сокрѡвице благѣхъ и жѣзни подѡтѣлю: прѣиди и везлѣса вхъ ны, и ѡчѣсти ны ѡ всѣхъ свѣрны, и спасѣ, блѡже, дѡшы нашѡ.

Слѡва вхъ вѣшнихъ бгѣхъ, и на землѣ мѣрѣ, вхъ члѣвѣцѣхъ блѡговолѣнѣ. Двѣжды.

Гдѣи, ѡутѣтѣ моѡ ѡбѣрзеши, и ѡутѣтѡ моѡ возвѣстѣтъ хвалѣ твоѡ.

Таже цѣлѡютѣ, свѡщенникъ ѡбѡ стѡе сѣлѣ, дѡконъ же стѣнѣ трапѣзѣ. И погѣмъ подклонѣвъ дѡконъ евоѡ глѡвѣ свѡщенникѣ, держѡ и ѡрѡръ тремѣ перѣты дѣсныѡ рѣкѣ, глѡгѡютѣ:

Врѣма сотворѣти гдѣи, владѣко, блѡгословѣ.

Свѡщенникъ, знѡменѡ сѣдѡ, глѡгѡютѣ:

Блѡгословѣхъ бгѣхъ нашѣхъ, вездѣ, нынѣ и прѣсно, и во вѣки вѣкѡвѣхъ.

Таже дѡконъ: Помолѣса ѡ мнѣ, владѣко свѡтѣи.

Сѣнникъ: Да испрѡвѣтъ гдѣ стѡпы твоѡ.

И пакѣ дѡконъ: Поманѣ ма, владѣко стѣи.

Сѣнникъ: Да поманѣтъ тѡ гдѣ бгѣхъ во црѣкѣи евоѣмъ, вездѣ, нынѣ и прѣсно, и во вѣки вѣкѡвѣхъ.

Дѡконъ же рѣкѣ: ѡмѣнѣ.

И поклонѣса, и вхѡдѣтъ свѣрными двѣрми, понѣже црѣкѡ двѣри до вхѡда не ѡберѡютѣа. И стѣвѣ на ѡбычномъ мѣстѣ, прѡмѡ стѣхъ двѣрѣи, покланѣтѣа со блѡговѣнѣемъ, трѣжды, глѡгѡа вхъ свѣѣ:

Гдѣи, ѡутѣтѣ моѡ ѡбѣрзеши, и ѡутѣтѡ моѡ возвѣстѣтъ хвалѣ твоѡ.

И погѣмъ начинѣтъ глѡгѡти: Блѡгословѣ, владѣко.

И начинѣтъ свѡщенникъ: Блѡгословѣно црѣкѡ:

Блѡгословѣно црѣкѡ...

Za vladyku našeho metropolitu (jméno) [za vladyku našeho (archi-) episkopa (jméno)], za důstojné kněžstvo, diákonstvo v Kristu, za veškeré duchovenstvo a lid k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Za vlast naši a její představitele k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Za město toto [vesnici tuto, svatý monastýr tento], za všechna města a země i za ty, kteří podle víry v nich žijí, k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Za příznivé počasí, za hojnost plodů zemských a za pokojné časy k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Za cestující po zemi, vodě i vzduchem, za nemocné, trpící, zajaté a za spásu jejich k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Abychom vysvobozeni byli od všelikého soužení, hněvu a nouze, k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Zastaň se nás, spasiž nás, smiluj se nad námi a zachovej nás, Bože, blahodatí (milostí) svou.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Nejsvětější, nejčistší, nejblahoslovenější a slavné Vládkyně naší, Bohorodice a vždycky Panny Marie se všemi svatými pamětlivi jsouce, sami sebe i druh druhu i veškeren život náš Kristu Bohu poručme.

Věřící: Tobě, Hospodine.

Kněz: **N**eboť tobě náleží všeliká sláva, čest a klanění, Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův.

Věřící: Amen.

Hospodine, Bože náš, jehož...

☩ ст҃ранѣ нашей, правнѣтелехъ и коннествѣ ѿ, Гдѣ помолнмса.

Діакъ: Гдѣ, помнѣлѣи.

☩ градѣ сѣмъ [и́ли: ѡ вѣсн сѣи, еси вѣ монархыре, что: ѡ склѣтѣи ѡбнѣтелн сѣи], великомъ градѣ, ст҃ранѣ и вѣрою живѣщнхъ вѣ ннхъ, Гдѣ помолнмса.

Діакъ: Гдѣ, помнѣлѣи.

☩ благорстворѣннн воздѣхвхъ, ѡ нзѡбнѣлн плодѡвхъ земннхъ и времѣнѣхъ мнрнхъ, Гдѣ помолнмса.

Діакъ: Гдѣ, помнѣлѣи.

☩ плавающнхъ, пѣтешѣтѣщнхъ, недѣгѣщнхъ, ст҃раждѣщнхъ, плѣнѣннхъ, и ѡ спасѣннн нхъ, Гдѣ помолнмса.

Діакъ: Гдѣ, помнѣлѣи.

☩ нзбавнтелн намъ ѡ великѣи скорбн, гнѣва и нзжды, Гдѣ помолнмса.

Діакъ: Гдѣ, помнѣлѣи.

Застѣпн, спасѣн, помнѣлѣи и сохрннн насъ, Бѡже, чѡею благодѣтню.

Діакъ: Гдѣ, помнѣлѣи.

Прескѣтѣю, пречнѣтѣю, преклгоеловѣннѣю, слакнѣю Владычнцѣ нашѣ Богороднцѣ и пренодѣвѣ Марно, со всѣмн свѣтѣмн поманѣвшѣ, самн себѣ, и дрѣгѣ дрѣга, и вѣсь жнвѡтѣ нашн Хрѣстѣ Бѡгѣ предаднмъ.

Діакъ: Тѣбѣ, Гдѣ.

Возгласѣннѣ:

☩ ко подобѣтѣ тѣбѣ великѣи слава, чѣстѣ и поклонѣннѣ, ѡтцѣ, и сыну, и свѣтѡмѣ дѣхѣ, нынѣ и прнсно, и во вѣкн вѣкѡвхъ.

Діакъ: Амннѣ.

Гдѣ Бѡже нашн, стѡже державѣа...

Králi nebeský, Utěšiteli, Duchu pravdy, jenž jsi všude přítomen a vše naplňuješ, poklade blaha a dárce života, přijď a usídlíš se v nás a očistiž nás od všeliké skvrny a spasiž, Blahý, duše naše. *(Jedenkrát)*

Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj, lidem dobrá vůle. *(Dvakrát; kněz se vztaženýma rukama.) Po ukončení se vždy ukloní a přežehnají.*

Hospodine, rty mé otevři a ústa má zvěstovati budou chválu tvou. *(Bez vztaženýh rukou; ukloní se a přežehnají.)*

Nato políbí – kněz svatě evangelium (a prestol) – diákon svatý prestol. Pak diákon, skloniv hlavu svou ke knězi a drže orar třemi prsty pravice, dí:

Čas jest sloužiti Hospodinu. Požehnej, vладыко!

Kněz (žehnaje mu): Požehnan jest Bůh náš, vždycky, nyní i přístě, až na věky věkův.

Diákon: Amen. Pomodli se za mne, vладыко svatý!

Kněz: Hospodin nechť vede kroky tvé.

Diákon: Pamatuj na mne, vладыко svatý!

Kněz: Nechť pamatuje na tebe Hospodin Bůh v království svém, vždycky, nyní i přístě, až na věky věkův.

Diákon: Amen.

A pokloniv se, vychází z oltáře severními dveřmi (poněvadž svatě dveře se otevírají až před malým vchodem) a postaví se na příslušném místě, naproti svatým dveřím, pokloní se, přežehná se zbožně třikrát, říká pro sebe:

Hospodine, rty mé otevři a ústa má zvěstovati budou chválu tvou.

Nato hlasitě začíná dle následujícího postupu.

Koná-li kněz proskomidii **bez diákona**, vynechávají se slova diákonova i odpovědi kněze na ně. (Dále se při liturgii vynechávají tiché dialogy mezi knězem a diákonem a různé diákonovy výzvy – např. „Požehnej, vладыко!“ apod. Jinak kněz říká a koná, co přísluší diákonovi, sám.)

Slouží-li svatou liturgií více kněží, koná proskomidii pouze jeden z nich.

V době proskomidie čte žalmista hodinky: třetí a šestou (počáteční ohlas kněze na začátku čtení hodinek je místo ohlasu před přípravou Beránka).

Blahosloveno budiž království...

Вѣдати подовѣрѣти: ѿце безъ діакона служитѣ іерей, въ проskomидѣи діаконикнхъ словъ, и на литургии предъ свѣтлѣми, и на свѣтлѣхъ свѣтлѣхъ: Благословѣи владыко, и Проводѣи владыко, и время сотворити, да не глаголетѣ, чтою сѣктантѣи и чинѣиное предложеніе. ѿце же соборомъ служатѣ сѣктантѣи мнози, дѣйствѣи проskomидѣи сѣктантѣи іерей чтою да творитѣ, и глаголетѣ и зображенна: прочѣи же служитѣи ничтоже проskomидѣи сѣктантѣи да глаголетѣ.

БОЖЕСТВЕННАА СЛУЖБА, ИЖЕ БО СВАТЫХЪ ОТЦА НАШЕГО ІОАННА ЗЛАТОУСТАГО.

Діаконъ: Благословѣи, владыко.

Іерей: Благословѣно царствѣи, Отца, и Сына, и Свѣтаго Дѣха, нынѣ и прѣсно, и во вѣки вѣкѣвъ.

Ліиъ: ѿмѣнь.

Діаконъ: Мѣромъ Гдѣ помѣлимъ.

Ліиъ: Гдѣ, помѣлѣи.

☩ свѣтлѣми мѣромъ, и спасѣнѣи дѣшъ нашихъ, Гдѣ помѣлимъ.

Ліиъ: Гдѣ, помѣлѣи.

☩ мѣромъ всѣмъ мѣра, благоуголѣнѣи свѣтлѣхъ Божѣи церквѣи, и соединѣнѣи вѣрѣхъ, Гдѣ помѣлимъ.

Ліиъ: Гдѣ, помѣлѣи.

☩ свѣтлѣми храмѣ сѣмъ и ехъ вѣрою, благоговѣнѣи и стѣрохомъ Божѣимъ входѣиныхъ вѣнъ, Гдѣ помѣлимъ.

Ліиъ: Гдѣ, помѣлѣи.

☩ господѣи нашѣмъ Блаженнѣишемъ митрополѣи (ѿма реиъ), ѿ господѣи нашѣмъ [ѿли: високо_преосвѣщеннѣишемъ архіепѣкопѣи, ѿли: Преосвѣщеннѣишемъ епѣкопѣи] (ѿма реиъ), четтнѣми пресвѣтерствѣи, во хрѣствѣи діаконствѣи, ѿ всѣмъ прѣчтѣи и людемъ, Гдѣ помѣлимъ.

Ліиъ: Гдѣ, помѣлѣи.

☩ стѣранѣи нашѣи...

Božská služba svatého otce našeho Jana Zlatoustého

Řád liturgie katechumenů

Diákon: Požehnej, vladyko!

Kněz: Blahosloveno budiž království Otce i Syna i Svatého Ducha, nyní i vždycky, až na věky věkův.

Věřící: Amen

Ektenie velká

Diákon: **V** pokoji k Hospodinu modleme se!

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Za pokoj shůry a spásu duší našich k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Za mír celého světa, za blaho svatých církví Božích a za sjednocení všech k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Za svatý chrám tento a za vcházející v něj s vírou, zbožností a bázni Boží k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Za metropolitu...